

Khúc Kỳ Ốc

Contents

Khúc Kỳ Ốc	1
1. Chương 1-1: Lời Nói Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa	1
2. Chương 1-2: Tự Mạc	2
3. Chương 1-3	4
4. Chương 2	7
5. Chương 3	9
6. Chương 4	12
7. Chương 5	16
8. Chương 6	20
9. Chương 7	25
10. Chương 8	28
11. Chương 9	30
12. Chương 10	36

Khúc Kỳ Ốc

Giới thiệu

Editor: Tiểu MộcBeta: KireiThể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, huyền huyền, ám áp, nhất thụ nhất công, HENhân vật: F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-ky-oc>

1. Chương 1-1: Lời Nói Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa

Thỏ lang là một loại yêu thú, bản thể thú không có gì khác với thỏ lang bình thường, là bộ dáng hung dữ. Thành phố Hương Đảo là một thành phố có biển có rừng, thỏ lang ở đây là từ nơi khác lưu lạc đến. Bản tính thỏ lang hung bạo tham lam, lại ham ăn làm biếng, hơn nữa bọn họ là sói, chuyện này làm các nhóm yêu thú thiện lương khác không dám kết bạn với thỏ lang. Số lượng thỏ lang ít, gần đây lại di cư, bọn họ không hề giống như bộ tộc hồ ly, bộ tộc hải quy hay bộ tộc ma tước (chim sẻ) sinh sống nhiều năm ở Hương Đảo kinh doanh theo gia tộc, có kinh tế nhất định cùng địa vị xã hội. Phần lớn thỏ lang không yên tâm với cuộc sống bình dân thành thị, luôn muốn có tiền, luôn muốn không làm mà hưởng, hơn phân nửa bọn họ trở thành côn đồ trong hắc bang, như một đám tay chân, cũng giống những kiểu người trong nhân loại, chạy qua lại giữa chính và tà.

Bộ phận cực nhỏ thỏ lang yêu thú từng sống cuộc sống làm công, đối với bọn họ, với thái độ khoan dung chính phủ áp dụng, cấp cho bọn họ chứng minh thư, bọn họ cũng giống như những yêu thú khác sống trong thành phố, theo kỳ hạn đến văn phòng đặc biệt của chính phủ tiến hành khai báo.

Kỳ thật, cũng không phải thổ lang nào cũng xấu xa, con người cũng có người tốt, kẻ xấu, thổ lang cũng vậy.

2. Chương 1-2: Tự Mạc

Trên con đường thương mại dành cho người đi bộ ở thành phố Hương Đảo náo nhiệt, tầng trệt của một toà nhà thương mại có một cửa hàng độc lập, bên ngoài treo một tấm biển màu hồng chữ trắng. Mặt tiền cửa hàng nho nhỏ ở trong khu thương mại với những building san sát nhau cũng khó thấy được, nhưng trước cửa hàng nhỏ này thường có hàng người rồng rắn xếp hàng, khiến những người đi đường không rõ nội tình rất hiếu kỳ.

Cửa hàng nhỏ có cái tên đáng yêu: Cookie's. Đó là một cửa hàng chuyên bán bánh quy và chocolate làm thủ công, hai sản phẩm này đều từ chính tay ông chủ tinh chế làm ra. Cửa hàng nhỏ này thu hút sự chú ý những ai thích đồ ngọt, trong mắt nhóm khách hàng quen, cửa hàng nhỏ chỉ khoảng ba mươi mét vuông thật giống ngôi nhà kẹo đáng yêu như trong cổ tích.

Tên ông chủ cửa hàng bánh quy là Lục Cẩn Ngôn, một nam nhân trung niên khoảng ba mươi tuổi, khi còn trẻ, anh là bếp trưởng chuyên món ngọt của một nhà hàng lớn trong thành phố, sau đó anh bỏ công việc, mở một cửa hàng đồ ngọt nho nhỏ này. Bánh quy và chocolate từ tay Lục Cẩn Ngôn làm ra mang khẩu vị không giống nhau, nguyên liệu của anh, từ đường cát, bột mì, bơ đến hạnh nhân, bột ca cao, nước cốt việt quất, đều được cất công chọn lựa kỹ càng. Có vài khách hàng lần đầu tiên đến cửa hàng nhìn giá trong quầy liền đặt câu hỏi, vì sao bánh quy thủ công và chocolate thủ công lại mắc hơn một chút so với siêu thị. Những khách hàng quen chắc chắn hiểu được việc nên đều biết, nguyên liệu tốt nhất cùng cách chế tác tỉ mỉ của ông chủ hoàn toàn đáng giá.

Cửa hàng này chỉ có một mình Lục Cẩn Ngôn, từ mua nguyên liệu đến thực hiện, buôn bán đều do anh, anh cũng không vì sản phẩm làm ra được hoan nghênh liền giảm chất lượng, đồng thời kiên trì dùng cách chế tác thủ công bảo đảm khẩu vị và chất lượng tốt nhất. Năng suất một người dù sao cũng hữu hạn, mỗi ngày bánh quy và chocolate làm ra ở cửa hàng luôn đến chiều là hết sạch. Nhóm khách quen thuộc đều luôn đặt trước, rất nhiều khách hàng mang chocolate của cửa hàng làm quà tặng tốt nhất dành cho các bằng hữu.

Một nam nhân trung niên quản lý một cửa hàng đồ ngọt nho nhỏ. Lục Cẩn Ngôn không muốn quá dựa dẫm vào bánh quy và chocolate của anh để kiếm được nhiều tiền, nhưng thực tế anh cũng không phải rất có tiền. Nhìn thấy các khách hàng thích bánh quy và chocolate do anh làm ra, lúc nhăm nháp lộ ra nét vui tươi, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy nhiều đó cũng đủ cho anh một chút ngọt ngào giữa cuộc sống bình thản này.

Một buổi chiều nghỉ ngơi, Lục Cẩn Ngôn ra ngoài mua sắm, trên đường về nhà đi ngang qua một cửa hàng hoa quả khô, anh thuận tiện đi vào xem. Dạo quanh một vòng trong cửa hàng hoa quả khô, anh phát hiện chuối khô ở cửa hàng này phi thường tốt, liền mua một túi, định trở về thử làm món mới. Ra khỏi cửa hàng, Lục Cẩn Ngôn đi được chưa xa, đột nhiên nghe thấy từ quán cơm nhỏ bên cạnh truyền đến thanh âm đánh nhau cùng mắng mỏ, còn kèm theo tiếng thủy tinh vỡ, Lục Cẩn Ngôn dừng chân, còn chưa đợi anh thấy rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên từ cửa quán cơm nhỏ một người áo đen bị đẩy ra, 'Ba' một tiếng té trước mắt Lục Cẩn Ngôn.

"Ồ..." Người áo đen té trên lề đường, cuộn người ngồi dậy, phát ra một trận rên rỉ thống khổ.

Vài chạy chạy ra từ quán cơm nhỏ, trong tay đều cầm vũ khí, có dây xích có gậy gộc, một nam nhân cao lớn cầm đầu bước đến đá người áo đen một cái, những người khác cũng chạy đến hết đám rồi đá lên cậu, miệng thì mắng: "Tiểu tử thôi, không muốn sống nữa, muốn ăn quýt, đánh chết mày!"

Người áo đen che mặt, vùng vẫy, nhưng không phản kháng.

Lục Cẩn Ngôn nhìn thấy cảnh này đã hiểu ra, người bị quăng ra khỏi tiệm là ăn không trả tiền mới bị chủ quán đánh, anh vội chạy tới can, "Đừng đánh, đừng đánh cậu ta, như vậy không được."

Một nam nhân đeo tạp dề kêu lên với Lục Cẩn Ngôn: “Tiểu tử này ăn quýt! Hừ, cơm y ăn cũng không ít. Nếu không giáo huấn y một chút, người khác sẽ học theo, chúng tôi còn mở quán nữa!”

“Đừng đánh, muốn giáo huấn cũng không thể bằng cách này, các anh làm khách sợ thì buôn bán cũng ảnh hưởng. Lại nói, đánh y cũng không giải quyết được vấn đề, đánh chết y thì các anh phải chịu trách nhiệm.” Lục Cẩn Ngôn không ngừng khuyên, từng bước từng bước đem những phục vụ đang vây xung quanh người áo đen đẩy ra. Chủ quán thấy đánh cũng đủ rồi, lại có người khuyên, đám nam nhân về mặt hung dữ thật sự ngừng tay.

“Phi!” Một phục vụ nhỏ một cái về phía người áo đen, về mặt khinh thường. Lục Cẩn Ngôn quay đầu lại nhìn người đang nằm trên đất, anh để ý thấy trong ánh mắt bị mái tóc che khuất hiện lên ánh mắt thẹn thùng lại bất đắc dĩ, ánh mắt này làm tâm Lục Cẩn Ngôn như bị đâm một chút, rồi đột nhiên kích phát ra ý niệm đồng cảm trong đầu – nếu thật có tiền cũng sẽ không ăn quýt, nói vậy hẳn cậu ta quá đói, hơn nữa trong tình huống cậu ta không chống cự cũng thấy cậu ta hẳn biết sai rồi. Lục Cẩn Ngôn bước đến đỡ nam nhân trên mặt đất ngồi dậy, sau đó nói với nhân viên của tiệm cơm: “Y ăn bao nhiêu, tôi trả tiền.”

Người áo đen đột nhiên gào lên: “Không cần, dựa vào cái gì! Tôi đây cũng phải để họ đánh không công!”

“Ăn thì phải trả tiền.” Lục Cẩn Ngôn chỉ nói một câu như vậy. Anh rút ví ra, trả đủ tiền cơm. Đám người của quán cơm nhỏ nhận đủ tiền, cúi đầu nhau quay trở vào trong quán.

“Cậu không sao chứ?” Lục Cẩn Ngôn thấy người ngồi trên đất ôm bụng, anh không biết thương thế cậu ta ra sao, anh khẽ nâng cánh tay người áo đen, hỏi: “Muốn đến bác sĩ khám không?”

“Tôi làm gì có tiền đi khám bác sĩ!” Người áo đen tức giận nói một câu, tựa hồ còn vì chuyện Lục Cẩn Ngôn trả tiền mà sinh khí.

“Tôi cho cậu, cậu cầm lấy lo tiền thuốc!” Lục Cẩn Ngôn hoà nhã nói.

“Không cần ông lo!” Người áo đen vẫn còn chán nản vung tay lên, hất tay Lục Cẩn Ngôn ra, “Ông ở đâu ra? Lo chuyện bao đồng!”

“VẬY... tôi đi đây!” Lục Cẩn Ngôn có tâm giúp người xa lạ, nhưng thấy bộ dáng giận dữ của y, Lục Cẩn Ngôn thở dài một tiếng trong bụng.

Khi Lục Cẩn Ngôn xoay người muốn đi, người áo đen vẫn không hé răng kêu lên sau lưng anh: “Uy! Đại thúc! Ông cứ vậy mà đi!”

Đại thúc? Lục Cẩn Ngôn quay đầu cẩn thận đánh giá người áo đen trước mặt, tóc mái quá dài cùng gương mặt đen bầm làm Lục Cẩn Ngôn nhìn không rõ diện mạo người nọ, anh chỉ biết thoát nhìn cậu ta cao và gầy.

“Đại thúc, tôi cũng nên nợ ông nhân tình...” Người áo đen lại nói.

“VẬY... bây giờ cậu muốn làm gì đây?” Lục Cẩn Ngôn hỏi.

“Ông, nhà ông có cần người giúp việc không? Ý tôi là... ý tôi là, tôi đến nhà ông giúp việc vài giờ, xem như đền cho ông tiền cơm đã trả giúp tôi!” Người áo đen nói to. Lục Cẩn Ngôn cảm thấy mặc dù cậu ta có chút thô lỗ, thật ra cũng là người chất phác.

Dẫn một người xa lạ về nhà? Lục Cẩn Ngôn trước đây chưa từng làm vậy. Nhìn người áo đen, trong lòng Lục Cẩn Ngôn có một cảm giác không nói thành lời, anh cảm thấy giữa người nọ và anh tồn tại một cảm giác tin tưởng không nói rõ được. Dù sao đã muốn giúp y một lần, thì dẫn y về nhà thôi. Nghĩ như vậy, Lục Cẩn Ngôn gật gật đầu, “Cậu đi theo tôi.”

Người áo đen nâng tay lau chóp mũi, sau đó đứng lên bước nhanh vài bước đi bên cạnh Lục Cẩn Ngôn, theo anh cùng bước về phía trước.

“Đại thúc, nhà chú có không a?”

“Không xa, lại đi qua thêm một con phố nữa.”

“Còn nói không xa.”

3. Chương 1-3

Mở cửa ra, Lục Cẩn Ngôn để người áo đen bước vào. Vừa vào trong, người áo đen đứng bất động giữa phòng, cậu hít một hơi thật sâu, kinh ngạc nói: “Đại thúc, nhà chú thơm quá!”

Lục Cẩn Ngôn cười cười, “Tôi là chuyên gia bánh ngọt, chuyên làm bánh quy và chocolate. Tôi có một cửa hàng nhỏ ở khu thương mại.

“Wow, mùi chocolate thơm quá!” Người áo đen xoay vòng vòng giữa phòng khách, không ngừng hít hít mũi.

“Muốn ăn không?” Lục Cẩn Ngôn bị hành động như trẻ con của người áo đen làm cho không nhịn được cười, hỏi.

“Muốn, muốn!” Người áo đen liên tục gật đầu.

Lục Cẩn Ngôn cầm một khối chocolate đưa qua, người áo đen đưa tay ra nhận, Lục Cẩn Ngôn đột nhiên rút mạnh tay lại, người áo đen bất mãn kêu to: “Đại thúc! Chú đùa giỡn tôi!”

“Nhìn tay cậu xem, dơ quá, còn mặt mũi nữa. Đi rửa tay rửa mặt đi, rửa xong mới ăn.”

Người áo đen lẩm bẩm câu gì đó, sau đó dưới sự giám sát của Lục Cẩn Ngôn liền đi vào phòng tắm, dùng khăn mặt mới Lục Cẩn Ngôn đưa cho bắt đầu rửa mặt.

“Tóc dài cũng chải gọn một chút.” Lục Cẩn Ngôn bên ngoài lớn tiếng nhắc nhở.

“Biết rồi. Đại thúc vừa nói dài, vừa nói dai.”

“Khuy nút áo cũng cài đàng hoàng!”

“Biết rồi! Đại thúc, ăn của chú một khối chocolate thiệt là khó nga...”

Chờ đến khi người áo đen ra khỏi phòng tắm, thì cậu đã rửa tay rửa mặt sạch sẽ, hơn nữa còn thật sự nghe theo lời nhắc nhở của Lục Cẩn Ngôn mà chải tóc gọn gàng, sửa sang quần áo.

Lục Cẩn Ngôn cắt chuối khô xong, ra khỏi phòng bếp, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người áo đen, anh ngay ngắn cả người, anh không ngờ người dơ bẩn kia sau khi rửa mặt lại rất đẹp trai! Mái tóc đen được chải gọn lên, lộ ra đôi mắt giống hàn tinh của người áo đen, sống mũi thẳng, đôi môi mềm mướt, khí chất có chút lạnh lùng, người này thoát nhìn khoảng chừng hai mươi, mặc chiếc quần yếm vải jean, người thanh niên anh tuần lại có chút khốc như vậy đi trên đường tuyệt đối làm nữ hài tử thích, khẳng định trăm phần trăm sẽ quay đầu lại nhìn.

“Chocolate!” Người áo đen xoè tay về phía Lục Cẩn Ngôn.

Lục Cẩn Ngôn đem một khối chocolate đưa cho người áo đen, sau đó đi lấy một hộp cứu thương ra, “Tôi giúp thoa thuốc lên vết thương của cậu.”

Người áo đen ngoan ngoãn ngồi trên sofa, một bên cắn chocolate một bên phối hợp với Lục Cẩn Ngôn, để anh giúp cậu thoa thuốc lên vết thương trên mặt cùng cánh tay.

Dùng cồn nhẹ lau vết thương, Lục Cẩn Ngôn không nhịn được hỏi: “Có đau không?”

Người áo đen dùng ngữ khí dửng dưng nói: “Không đau.”

“Trên người còn vết thương nào khác không? Hay là đến bệnh viện khám.”

Người áo đen vỗ vỗ ngực, “Không sao hết, tôi biết mà. Tôi chịu được.”

Lục Cẩn Ngôn thấy người áo đen tỏ ra không bị thương nặng, anh cũng không ép buộc cậu, nam sinh này vừa nhìn đã biết không dễ gì nghe theo ý kiến người khác.

Người áo đen kéo kéo vạt áo Lục Cẩn Ngôn, mong chờ nói: “Đại thúc, có thể... cho tôi một chút chocolate nữa không?”

“Cậu đói sao?” Lục Cẩn Ngôn hỏi.

“Ăn.”

“Vừa rồi... cậu không phải đã ăn rồi sao.”

“Còn chưa ăn no a, lại nói, đi đường xa như vậy, đã sớm tiêu hoá hết!” Người áo đen tức giận nói, mặt có chút ửng đỏ.

“Chỉ khoảng một con phở chứ mấy.”

“Làm ơn, đại thúc, chú trẻ trung khoẻ mạnh, đi hết một con phở thì không sao, tôi đâu còn nhỏ nữa, hơn nữa tôi vừa bị đánh một trận, đầu còn khí lực.”

Lục Cẩn Ngôn lộ ra nụ cười mang theo chút hối lỗi, “Tôi đi nấu cơm cho cậu ăn.”

“Hảo.” Người áo đen lại thỉnh cầu, “Tôi... tôi giúp chú trong ba ngày, xem như trả lại tiền cơm cho chú. Ngoài ra, trong ba ngày tới chú lo cái ăn cho tôi, được không?”

“Hảo.” Vui vẻ mà đáp ứng, ngay cả Lục Cẩn Ngôn cũng cảm thấy mình kỳ quái, dễ dàng đồng ý với yêu cầu của một người xa lạ như vậy, hơn nữa còn tiếp nhận y, có lẽ vì y thoát nhìn cũng không phải là người xấu.

“Vậy một lời đã định nha.”

Lục Cẩn Ngôn xuống bếp làm vài món nhỏ, lại làm một tô cơm thơm nức, người áo đen không chút khách khí đứng trong phòng bếp ăn lấy ăn để. Khi giúp người áo đen thêm cơm, Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ: lượng cơm tiểu tử này ăn thật sự không nhỏ. Nhìn bộ dáng lang thôn hổ yết của y, Lục Cẩn Ngôn thậm chí muốn cười.

Ăn cơm xong, người áo đen chủ động giúp anh rửa chén, phát hiện y còn khá nhu thuận, Lục Cẩn Ngôn lại càng thêm vài phần hảo cảm với y. Anh đứng bên cạnh người áo đen, vừa lau chén vừa hỏi: “Cậu tên gì? Người ở đâu? Còn đi học không? Nhà ở chỗ nào?”

Thân thể người áo đen chấn động một chút, hừ một tiếng, “Có thể dừng hỏi không?”

“Chuyện này có gì khó nói sao?”

“Tôi nói, chú sẽ đuổi tôi đi.” Người áo đen nhắc tay dùng ống tay áo lau chóp mũi.

Lục Cẩn Ngôn ngừng một giây, nói: “Trốn nhà đi không phải là cách giải quyết mọi vấn đề, cha mẹ cậu nhất định sẽ lo lắng cho cậu.” Anh nghĩ người áo đen trốn nhà vì những lý do trẻ con.

“Tôi không có!” Người áo đen sinh ý phủ định.

“Tin tôi đi, trong nhà chắc chắn có người lo lắng cho cậu.” Lục Cẩn Ngôn hy vọng có thể khuyên nhủ y, nhẹ nhàng nói.

Người áo đen xoay phắt người lại, mặt đối mặt nhìn Lục Cẩn Ngôn, bị đôi mắt hàn tinh kia nhìn chăm chú, tâm Lục Cẩn Ngôn nhảy lên một trận.

“Tôi nói với chú, tôi không có nhà, tôi từ địa phương khác tới. Còn nữa, tôi cũng không phải là người. Chú rõ rồi chứ.”

Lục Cẩn Ngôn sửng sốt một chút, “Sao cậu có thể nói mình như vậy, đừng như vậy...”

“Tôi vốn không phải là người! Chú sợ rồi đi!”

“Tôi vì sao phải sợ...” Lục Cẩn Ngôn kinh ngạc, anh vẫn chưa nhìn rõ tình huống hiện tại.

Không chờ Lục Cẩn Ngôn nói xong, người áo đen trước mắt ‘Ba’ một tiếng tiêu thất, Lục Cẩn Ngôn trong lòng cả kinh, lại nhìn kỹ, trước mắt xuất hiện tiểu động vật lông đen, tai nhỏ, mũi ướt vênh lên, cái đuôi nhỏ xíu, này... này...

“Tôi là thỏ lang, chú nhìn rõ chưa, tôi là thỏ lang!” Tiểu động vật lông đen giương nanh múa vuốt quát to, bất quá không có khí thế gì, ngược lại, còn làm cho người ta có cảm giác ‘dễ thương’.

Lần đầu tiên Lục Cẩn Ngôn trong khoảng cách gần như vậy nhìn được yêu thú biến thân, anh biết trong thành phố này rất nhiều yêu thú sinh sống, anh cũng tin rằng bên cạnh cũng có, Lục Cẩn Ngôn cũng có bằng hữu yêu thú, nhưng anh chưa bao giờ nhìn được bản thể của các bằng hữu. Người áo đen có thể nói thẳng ra như vậy, trong lòng Lục Cẩn Ngôn có chút cảm động, anh cảm thấy được người áo đen rất tín nhiệm anh.

“Thỏ lang chính là bộ dáng này.” Lục Cẩn Ngôn cúi người, ý muốn đem tiểu thỏ lang dưới đất ôm vào lòng.

“Ai, ai, chú làm vậy! Đừng sờ tôi! Đừng chạm vào bụng tôi! Ngứa...” Tiểu thỏ lang giãy dụa, bị Lục Cẩn Ngôn bắt được ôm vào lòng.

Lục Cẩn Ngôn vuốt vuốt nhúm lông trên đầu thỏ lang, con thỏ lang này thoạt nhìn cũng chưa trưởng thành lắm, nho nhỏ khoảng bằng con mèo không sai biệt lắm, lông đen, ngọn lông màu vàng đất, điều này làm nó thoạt nhìn hơi bẩn bẩn. Lục Cẩn Ngôn cảm thấy thỏ lang này tuy rằng bộ dáng xấu xấu, nhưng không làm người ta chán ghét, có chút giống con chó nhỏ. Còn nữa, Lục Cẩn Ngôn không ngờ rằng con thỏ lang bộ dáng xấu kỳ dị khi biến thành người lại đẹp trai như vậy.

Tiểu thỏ lang trong lòng Lục Cẩn Ngôn hết cào lại giãy dụa, vùng ra nhảy xuống đất, sau đó lập tức biến trở về nhân hình. Nhìn thấy bộ dáng kích động của người áo đen, Lục Cẩn Ngôn muốn cười.

“Giống y như con chó nhỏ, cho tôi ôm một cái thì có gì mà không được.”

“Không được! Không được! Chó nhỏ gì chứ, chó làm sao lợi hại bằng chúng tôi, tôi là thỏ lang, là thỏ lang!” Người áo đen kêu, hai gò má ửng đỏ làm tiếng gào rú của y thoạt nhìn không chút khí thế nào.

“Ở lại đây đi.” Lục Cẩn Ngôn nói, thanh âm và biểu tình của anh đều thập phần ôn nhu.

Người áo đen lập tức nín thinh.

“Tôi tên là Lục Cẩn Ngôn, cậu tên gì?” Lục Cẩn Ngôn hỏi.

“Tên của đại thúc hảo nghiệp túc.”

“Tên là gì?”

“Phạm... Phạm Gia Hoa.” Người áo đen nhăn nhó xoay mặt đi, y thật đúng là giống y hài tử thích giận dỗi.

“Tên rất hay.”

“Quá hay luôn.”

“Cậu nói cậu từ nơi khác đến?” Lục Cẩn Ngôn lại hỏi.

“Àn. Tôi từ trong rừng chạy ra.”

“Nếu không có chỗ để đi, thì cứ tạm ở lại nhà tôi. Chờ cậu có công việc thích hợp, hoặc có thể sống độc lập, cậu có thể chuyển đi.”

“Hừ, còn chưa cho tôi ở lại mà đã bắt đầu nói đến chuyện chuyển đi, đại thúc thực không phúc hậu!”

Lục Cẩn Ngôn cười rộ lên, vươn tay sờ sờ mái tóc đen bóng của Phạm Gia Hoa, “Muốn ở bao lâu cũng được, chúng ta gặp nhau cũng là duyên phận.”

“Xì, đại thúc, hai nam nhân làm gì có chuyện duyên phận.” Phạm Gia Hoa hất đầu, né bàn tay đang vươn đến của Lục Cẩn Ngôn. Lục Cẩn Ngôn không để ý thấy mặt y lúc này đỏ ửng.

Lục Cẩn Ngôn mở ngăn tủ lấy mền. Nếu đã thu lưu Phạm Gia Hoa, dù sao cũng phải chuẩn bị cho y vật dụng hằng ngày. Nhà Lục Cẩn Ngôn không lớn, là phòng ở bình thường, ôm cái mền mới đặt lên sofa trong phòng khách, Lục Cẩn Ngôn ấy náy nói với Phạm Gia Hoa: “Xin lỗi, để cậu phải ngủ ở phòng khách, xin đừng để ý.”

Phạm Gia Hoa thờ ơ lắc lắc đầu, “Không sao, đại thúc, chỗ này của chú tốt lắm.”

“Trước kia cậu ở đâu?” Lục Cẩn Ngôn hỏi.

“Trong công viên.”

“Sẽ lạnh a.”

“Biến thành bộ dáng thổ lang tất nhiên không thể lạnh.”

Từ trong lời nói của Phạm Gia Hoa Lục Cẩn Ngôn cảm nhận được những ngày đó nhất định không tốt lắm, Lục Cẩn Ngôn không khỏi vì thu lưu y mà cảm thấy cao hứng.

“Cậu xem, kéo sofa ra như thế này, còn có chân trụ, này, thấy được chưa? Như vậy liền thành cái giường, cậu ngủ phía trên sẽ thoải mái hơn so với ngủ trên sofa thường, nệm sofa có chút mềm, ngủ xong lưng sẽ hơi đau.” Lục Cẩn Ngôn hướng dẫn cho Phạm Gia Hoa làm thế nào để kéo sofa thành giường, lại đem gối đầu đưa cho y.

4. Chương 2

Phạm Gia Hoa nhìn sofa được kéo ra, gãi gãi đầu, “Đại thúc, nếu biến thành thổ lang sẽ không chiếm diện tích lớn như vậy.”

“Di,” Lục Cẩn Ngôn ngăn ra, lại cười ngay, “A, đúng vậy. Nhưng mà, nếu có thể vẫn nên lấy nhân hình mà xuất hiện. Cậu từ trong rừng ra thành phố, cũng hy vọng sẽ lấy nhân hình để sinh sống ở đây không phải sao?”

Phạm Gia Hoa gật gật đầu, “Thì đúng là như vậy.”

“Mệt rồi thì tắm rửa, ngủ sớm một chút. Nếu không phiền, tắm xong có thể xem TV. A, TV, có biết không?” Lục Cẩn Ngôn nghĩ thổ lang nam nhân anh tuần trước mặt từ trong rừng ra, anh tự hỏi, anh vẫn chưa biết trình độ hiểu biết của thổ lang này đối với xã hội văn minh nhân loại.

“Đại thúc! Làm ơn đi, tôi cũng không phải mới tới, tôi đã ở thành phố Hương Đảo khoảng... khoảng gần một năm rồi.” Phạm Gia Hoa cúi đầu xòe tay ra, hươ tay hươ chân tính thời gian, vừa liếc nhìn Lục Cẩn Ngôn một cái, trong lòng đối với Lục Cẩn Ngôn đem cậu trở thành thổ lang cái gì cũng không biết cảm thấy khá bất mãn.

“A, cậu cũng biết, tốt quá rồi.” Lục Cẩn Ngôn khẽ đỏ mặt, anh không có ý coi thường Phạm Gia Hoa, chỉ nói vậy thôi, gia hỏa đứng trước mặt anh có được nhân hình xinh đẹp, kỳ thật lại không phải con người, “Tôi... tôi đi lấy quần áo cho cậu tắm, đúng rồi, ngày mai tôi dẫn cậu đi mua ít đồ dùng.”

Đôi mắt đen trầm của Phạm Gia Hoa có gì đó loé sáng một chút, cậu không nói gì, đột nhiên vươn tay sờ sờ đầu Lục Cẩn Ngôn, giống y như người lớn khen ngợi đứa trẻ làm được chuyện tốt vậy. Động tác bất ngờ của Phạm Gia Hoa làm Lục Cẩn Ngôn sửng sốt, lập tức Lục Cẩn Ngôn nhíu mày, “Uy, tôi có thể nói là lớn tuổi hơn cậu, không được làm mấy hành động đó với tôi.”

Phạm Gia Hoa nhăn mặt nhăn này, “Tôi biết a, cho nên mới gọi chú là ‘đại thúc’ đó.”

“Uy, tôi cũng chưa già đến mức như vậy.”

Phạm Gia Hoa cười hì hì, nhận áo sơ mi cùng quần đùi rộng rinh sạch Lục Cẩn Ngôn tìm cho cậu, đi vào phòng tắm. Sau khi gội đầu, Phạm Gia Hoa ôm gối ngồi xuống đất dưới vòi hoa sen, suy nghĩ về chuyện xảy ra hôm nay. Gặp được nam nhân nguyện ý thu lưu cậu, người này lớn tuổi hơn cậu, thoát nhìn thật ôn hoà nhu nhược, anh ta vô điều kiện tin tưởng một yêu thú đầy nguy hiểm, trước kia, không phải không có người nguyện ý thu lưu Phạm Gia Hoa, nhưng vừa thấy cũng biết bọn họ chỉ muốn lợi dụng cậu đi làm những chuyện phi pháp, Phạm Gia Hoa đương nhiên sẽ không đồng ý, cậu chỉ hy vọng có thể cùng những yêu thú bình thường sinh sống trong thành phố này.

Lục Cẩn Ngôn, gặp được anh là duyên phận sao? Để mặc nước ấm gột rửa lưng mình, Phạm Gia Hoa hết suy lại nghĩ, sai đó mới mở chai sữa tắm ra, đổ một ít ra tay, sau khi xoa xoa cho thành bọt, Phạm Gia Hoa bắt đầu tắm, nhìn thấy những bọt nước trắng tinh ngày càng nhiều hơn do được chà xát trên người, Phạm Gia Hoa cười lớn, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

Phạm Gia Hoa mang mái tóc ướt ra khỏi phòng tắm, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy áy náy nói với cậu, “Chỗ tôi không có máy sấy, cậu đừng ngủ liền, chờ tóc khô rồi ngủ.”

Phạm Gia Hoa gật đầu, “Àn.”

“Tôi ngủ trước đây.”

“Đại thúc, sớm như vậy chú đã ngủ a.” Phạm Gia Hoa dừng động tác lau tóc bằng khăn lại, nói.

“Cuộc sống của đại thúc quá ngọt ngào, xem TV rồi ngủ.”

Lục Cẩn Ngôn lắc đầu, “Tôi không thích xem.”

“Bóng đá này nọ thì sao?”

Lục Cẩn Ngôn lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “A, cậu thật đúng là cái gì cũng biết.”

“Đã nói tôi không phải người nhà quê từ trong rừng mới ra mà.”

Lục Cẩn Ngôn cười, đánh giá Phạm Gia Hoa một chút, “Cậu mặc áo sơ mi ngắn tay của tôi cũng không tệ lắm, quần áo của cậu cũng đã giặt rồi.”

Phạm Gia Hoa kéo kéo vạt áo sơ mi, “Cái gì mà không tệ a, đại thúc, chú nhìn kỹ một chút, ngắn vậy được hay không.”

Lục Cẩn Ngôn dùng tay so với bộ dáng con mèo bình thường, “Nha, cậu cũng chỉ to bằng chừng này, như thế nào... như thế nào biến thành người lại cao lớn như vậy.” Nói xong, Lục Cẩn Ngôn liên tục lắc đầu, “Thực bất khả tư nghị a.”

Phạm Gia Hoa không khỏi kháng nghị, “Uy, đại thúc, không nhỏ như vậy đi, không có nhỏ như vậy mà!”

“Có, chỉ nhỏ như vậy thôi.”

“Không có, không có!”

“Thật sự, tựa như một con mèo nhỏ.” Cho nên Lục Cẩn Ngôn mới cảm thấy hình thù của Phạm Gia Hoa đáng yêu chứ không đáng sợ.

“Mèo cái gì chứ, là hổ lang, hổ lang! Mèo làm sao so được với chúng tôi.”

Lục Cẩn Ngôn bị câu phản bác đầy trẻ con làm cho bật cười, người trước mắt rõ ràng vẫn còn trẻ, tin rằng tuổi hổ lang cùng tuổi người cũng không quá lớn, có lẽ chỉ khoảng hai mươi thôi.

Lúc này, biểu tình Phạm Gia Hoa vừa rồi còn tức giận đã biến thành thoải mái, cậu khoanh hai tay lại, “Hừ hừ, đại thúc, nói lại lần nữa, tôi bây giờ có thể cao lớn như chú nga.” Nói xong, cậu bước đến, vươn tay đặt trên đầu Lục Cẩn Ngôn, sờ sờ tóc Lục Cẩn Ngôn.

Nguyên bản muốn ngủ sớm, kết quả hai người cậu một lời tôi một câu, kéo đến một lúc lâu sau mới đi ngủ.

Thu xếp ổn thoả cho khách, Lục Cẩn Ngôn trở lại phòng ngủ của mình, anh đọc sách dạy làm bánh mới nhất một lúc, sau đó bắt đầu nhớ đến chuyện phát sinh hôm nay. Hổ lang, bộ dáng hổ lang là như vậy sao, đỉnh đầu còn thêm một nhúm lông nhú lên, vừa nhìn đã thấy tức cười. Rõ ràng là động vật xấu xí a, tiểu tử kia cư nhiên đẹp trai như vậy. Cậu ta có đôi mắt rất đẹp, hắc bạch phân minh lại sáng long lanh động lòng người.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Lục Cẩn Ngôn rời giường, Phạm Gia Hoa đã thức dậy, nhìn nam sinh cao lớn đeo tạp dề đứng trong nhà bếp, Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ: nếu cậu ta có bạn gái, nhìn thấy cậu ta như vậy, còn không biết sẽ cao hứng như thế nào đâu.

“Cậu đang làm gì vậy?” Lục Cẩn Ngôn hỏi.

“Muốn làm một bữa sáng ngon lành cùng nhau ăn. Đại thúc, trong tủ lạnh của chú như thế nào chỉ toàn bơ, không có thịt.”

Nhìn biểu tình oán niệm đầy mặt của Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn lúc này có cảm giác ‘Cậu ta thật là một con lang a’, quả nhiên tiểu gia hoả này thích ăn thịt.

“Hình như còn chân giò hun khói, đến phòng lạnh tìm xem.” Lục Cẩn Ngôn chỉ đạo một phen, sau đó liền vào nhà vệ sinh, chờ đến lúc anh đi ra, bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn bữa sáng có trứng chiên, xúc xích, còn có sữa, Lục Cẩn Ngôn tán thưởng, “Cậu thật sự có thể làm được.”

“Chuyện này rất đơn giản.” Phạm Gia Hoa được khen thực vui vẻ, cậu nâng tay nhu nhu chớp mũi hồng giấu đi cảm xúc.

“Hôm qua nghe cậu nói sẽ giúp tôi làm việc nhà, ta còn nghĩ cậu ở trong nhà bếp sẽ làm bẻ chén đĩa hết hay không, không ngờ cậu thực sự biết làm việc nhà.” Lục Cẩn Ngôn thật sự có chút bất ngờ.

“Đại thúc, chú vừa mới nói tôi có khả năng mà.” Phạm Gia Hoa không khỏi kháng nghị.

Hai người ngồi xuống ăn sáng, Lục Cẩn Ngôn nhớ đến một chuyện, anh hỏi: “Hôm qua, chuyện kia... nếu không phải cậu cái gì cũng không biết, vì sao không tìm một việc để làm?”

“Sao chú biết tôi không có?” Giống như bị vấn đề này đâm trúng, Phạm Gia Hoa tức giận phun một câu.

“Vậy cậu...” Lục Cẩn Ngôn chần chừ không biết hỏi như thế nào, anh gặp được Phạm Gia Hoa là vì cậu không trả tiền cơm nên bị đánh, anh nghĩ cậu ta không có khả năng tìm được công việc để có lương, hiện tại anh thấy rõ ràng cậu có khả năng, những cái khác không nói, đi đến tiệm thức ăn nhanh làm việc lúc nào cũng được.

“Là người ta không cần tôi!” Phạm Gia Hoa hung hăng cắn một miếng bánh mì, nhiều đến mức miệng phồng cả lên, sau đó gắp sức nuốt xuống.

“Vì cái gì?” Lục Cẩn Ngôn nghĩ không ra lý do, Phạm Gia Hoa đẹp trai như vậy, tuy tiện đến bất kỳ cửa hàng nào đều có thể trở thành chiêu bài, như thế nào còn có thể bị cự tuyệt, “Có phải có gì hiểu lầm không...”

Phạm Gia Hoa trầm mặc một chút, không khí trên bàn ăn đột nhiên trở nên nặng nề, Lục Cẩn Ngôn sợ vấn đề của anh sẽ làm tổn thương đến thanh niên này, anh vừa định mở miệng nói gì đó, Phạm Gia Hoa đã rầu rĩ cất tiếng, “Bởi vì tôi là lang...”

“Lang?”

“Đúng vậy, là lang! Tất cả mọi người không muốn dùng, bởi vì tôi là yêu thú nguy hiểm, hơn nữa, tôi từ trong rừng ra, không có chứng minh thư, không thể so với nhóm yêu thú lớn lên trong thành phố. Kỳ thật, có cầu yêu thú sống trong thành phố, luận hung tính thì không ít hơn chúng tôi, chính là bọn họ lớn lên trong thành phố, lại có chứng minh thư, được nhận rất dễ dàng, tôi... tôi lại không được, dù làm cách nào cũng đều...” Phạm Gia Hoa càng nói thanh âm càng nhỏ, càng nói càng ỷ khuất, “Tôi... tôi không có chứng minh, tìm không được việc làm; không có việc làm, không có nơi ở cố định, lại càng không có tư cách xin được chứng minh thư. Nếu tôi chỉ là một con thỏ hoặc là từng thử, khẳng định sẽ không bị đối xử như vậy, thật không công bằng! Tuy tôi là lang, nhưng cũng không có nghĩa tôi nhất định là kẻ làm chuyện xấu.” Nói xong, Phạm Gia Hoa liếc nhìn Lục Cẩn Ngôn một cái, “Ngày hôm qua, tôi thật sự rất đói... Tôi có đến hỏi qua những tiệm khác, có thể cho tôi rửa chén để có tiền cơm không, bọn họ cũng không chịu, cuối cùng, tôi mới... Tôi nói với chủ tiệm kia là sẽ giúp ông ta rửa chén hoặc làm những công việc khác để bù lại, kết quả bọn họ căn bản không thèm để ý, liền ra tay đánh... Thật quá đáng...”

Lục Cẩn Ngôn vươn tay khẽ xoa đầu Phạm Gia Hoa an ủi cậu, anh hiểu được ý nghĩ của tiểu thỏ lang, ngay từ đầu anh đã không cảm thấy Phạm Gia Hoa nguy hiểm hay đáng sợ. Phạm Gia Hoa nghiêng đầu, tránh bàn tay đang vươn tới của Lục Cẩn Ngôn, cậu hiển nhiên không thích cách thức trấn an này.

Nhìn vẻ mặt từ ỷ khuất chuyển sang quật cường của tiểu thỏ lang, Lục Cẩn Ngôn cười, “Muốn tôi giúp cậu không?”

5. Chương 3

“Cái gì?”

“Làm người bảo đảm, giúp cậu xin chứng minh thư a.”

“Thật không?” Phạm Gia Hoa cao hứng bật dậy, “Đại thúc, chú thật sự nguyện ý?”

“Àn...” Lục Cẩm Ngôn trầm ngâm.

Nụ cười trên mặt Phạm Gia Hoa lập tức tan biến, cậu lại ngồi xuống, “Tôi biết, phải tin tưởng tôi ngay lập tức là không thể, không sao đâu...” Nói xong, cậu lại dùng sức cắn bánh mì.

Lục Cẩm Ngôn cười, không phải anh không tin Phạm Gia Hoa, anh đang nghĩ có lẽ một mình anh sẽ không đủ để đảm bảo, dù sao Phạm Gia Hoa cũng là một con lang, dựa theo ‘Thú Quyền pháp’ cần có đến ba công dân thành phố mới có thể xin cho cậu, anh nói với Phạm Gia Hoa: “Không phải tôi không tin cậu, nếu tôi không tin, như thế nào lại mang cậu về. Tư cách một mình tôi thì không đủ, tôi phải nhờ mấy người bạn, tôi đang nghĩ tôi cần tìm những người bạn nào.”

“Có thể chứ?” Mắt Phạm Gia Hoa lại sáng lên.

“Àn.”

“Bạn của chú có thể không muốn.” Phạm Gia Hoa lại nói đến một vấn đề khác.

“Đúng, có lẽ ban đầu sẽ không muốn, chính là tôi tin cậu có thể chứng minh với bọn họ cậu là yêu thú tốt, tôi tin cậu. Tìm một cơ hội, tôi giới thiệu bạn của tôi với cậu, chuyện kia chúng ta tính từng bước thôi.”

Phạm Gia Hoa vui vẻ trở lại, “Cám ơn đại thúc!”

Ăn bữa sáng xong, Lục Cẩm Ngôn phải đi mở cửa tiệm, anh hỏi Phạm Gia Hoa đi theo anh hay ở nhà, Phạm Gia Hoa nóng lòng muốn biết tất cả về Lục Cẩm Ngôn, lập tức tỏ ý muốn đi cùng. Từ nhà Lục Cẩm Ngôn đến tiệm bánh quy ước chừng mười lăm phút, Lục Cẩm Ngôn vẫn chọn cách đi bộ. Hôm nay, anh không đi theo đường cũ anh vẫn hay đi.

Phạm Gia Hoa đem quần áo đi giặt, phải mượn đỡ quần áo của Lục Cẩm Ngôn, áo lót màu đen, bên ngoài mặc áo sơ mi dài tay, quần màu xanh nhạt. Lục Cẩm Ngôn phát hiện tay áo ống quần đều hơi ngắn, đang hâm mộ dáng người cao lớn của Phạm Gia Hoa, anh muốn sau khi làm việc xong dẫn Phạm Gia Hoa đi mua quần áo. Nhìn nam nhân đi bên cạnh vẻ mặt tươi cười, ý định lưu ban đầu của Lục Cẩm Ngôn là cậu lại ba ngày làm công, hiện tại xem ra thời gian Phạm Gia Hoa ở lại nhà Lục Cẩm Ngôn sẽ dài hơn rồi.

Nhìn xung quanh tiệm bánh quy nhỏ nhỏ, Phạm Gia Hoa tò mò hỏi: “Đại thúc, một mình chú trông cửa tiệm này?”

“Đúng vậy.”

“Có quá bận rộn không?”

“Không đến nỗi. Bình thường sau giờ trưa là bán hết hàng, buổi chiều tôi ở lại trong tiệm làm bánh quy và chocolate để mai bán. Trong điểm áp dụng cách thức tự chọn, khách hàng có thể tự nhiên, sau đó đến tính tiền, còn có rất nhiều khách quen sẽ đặt trước. Vì đã quen nên cũng không cảm thấy bận bịu đến hỗn loạn.” Lục Cẩm Ngôn giải thích.

“Sao lại muốn mở một cửa tiệm như thế này?” Thổ lang không thích ăn ngọt cảm thấy khó hiểu.

“Bởi vì...” Lục Cẩm Ngôn cười cười, “Vì tôi là chuyên gia đồ ngọt, tôi ở trong trường chỉ học như thế nào để làm ra các món điểm tâm ngọt. Ban đầu cũng không biết gì đến yêu hay thích, rất có hứng thú cũng rất thích học, sau đó tôi dần dần làm được những món ngọt. Người thích ngọt rất nhiều, nhìn những vị khách mang theo nụ cười nhấm nháp những miếng bánh cookies cùng chocolate, tôi cảm thấy một niềm vui nào đó, liên tục theo đuổi công việc này.”

“Chú vẫn không nhờ ai giúp sao?”

“Ừ. Tiệm quá nhỏ, thu chi cân đối, dư ra được chút ít. Nói thực ra, tôi không nghĩ nhờ nghề này mà phát tài, chính là muốn dựa vào nó để duy trì một cuộc sống bình thường. Hiện tại kinh doanh tiệm này cũng là yêu thích, cũng là nơi ký thác tâm linh của tôi.” Nói xong, Lục Cẩm Ngôn lại cười, “Tôi... tôi cũng không thể ngay lúc này liền về hưu.”

“Đại thúc!” Phạm Gia Hoa kêu lên, “Về hưu? Làm ơn đi, đại thúc, chú vẫn còn trẻ lắm không phải sao?”

“Nga, bây giờ cậu đã biết là tôi trẻ sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng là đại thúc, bất quá vẫn còn trẻ.”

“Không ăn rơ gì hết. Đi thay quần áo, hôm nay tạm thời như vậy, mặc đồ của tôi.”

Lục Cẩm Ngôn lấy ra một bộ đồng phục dự giao cho Phạm Gia Hoa, Phạm Gia Hoa trong căn phòng nhỏ phía sau tiệm thay đồng phục làm việc Lục Cẩm Ngôn đưa cho – quần áo cùng tạp dề màu trắng đã được khử trùng, sau đó dưới sự giám sát của Lục Cẩm Ngôn cẩn thận vệ sinh hai tay.

Khi Phạm Gia Hoa mặc, sửa sang đầu đó xong xuôi, một bên đi tới một bên cúi đầu xăn tay áo: “Hơi ngắn... Bây giờ tôi được xem là chính thức làm công cho chú chưa, đại thúc?” Phạm Gia Hoa hỏi.

“Rồi. Là cậu nói giúp tôi làm việc để kiếm tiền cơm.”

“Àn.”

“Vậy, tôi là nhân viên đầu tiên của chú?” Phạm Gia Hoa ngẩng đầu hỏi.

“Phải.”

“Tôi... tôi phải gì đây?” Đứng trong tiệm nhìn một vòng, Phạm Gia Hoa lộ ra chút lúng túng.

“Cậu... trước tiên trông coi tiệm là được rồi.”

“Di, chú không dạy tôi làm chocolate thế nào sao?”

“Cậu muốn học?”

Phạm Gia Hoa gật đầu, “Đúng vậy, cũng đã đến đây, sao lại không học chứ.”

“Vậy cậu phải học từ đầu. Hôm nay vẫn coi tiệm trước đi. Đến đây, để tôi chỉ một chút.” Lục Cẩm Ngôn bước đến trước Phạm Gia Hoa, vươn tay chỉnh lại cổ áo chưa được vuốt thẳng, sau đó kéo tay Phạm Gia Hoa, đem tay áo cậu xăn lại ngay ngắn, lại ngẩng đầu đánh giá cậu một phen, gật đầu nói: “Rất tốt.” Nói xong, thuận tay vuốt lại tóc mái Phạm Gia Hoa một chút.

“Đáng ghét, đại thúc, đừng coi tôi như hài tử.” Phạm Gia Hoa lắc đầu, làm tóc mái rối tung thêm một chút.

“Tôi chuẩn bị mở cửa, cậu cứ xem xét chung quanh trước.” Lục Cẩm Ngôn nói xong, bước vào phòng làm bánh phía sau.

Phạm Gia Hoa đứng giữa tiệm nhìn theo hướng bóng Lục Cẩm Ngôn biến mất. Vừa rồi Lục Cẩm Ngôn đứng trước mặt cậu, lúc giơ tay sửa lại áo cho cậu, tim Phạm Gia Hoa đập rất nhanh, cúi đầu nhìn người kia, nhìn đến đôi mắt mang theo sự ôn nhu của người nọ, ngón tay thon dài chuyển động trước ngực, một luồng ấm áp tràn vào tim Phạm Gia Hoa.

Từ khi tiểu thổ lang vào thành phố, cái cậu nhìn thấy nhiều nhất chính là ánh mắt đầy dè phòng, mọi người không muốn tùy tiện liên tin tưởng một người lạ, cũng có người nói Phạm Gia Hoa ‘đáng sợ’. Phạm Gia Hoa cũng không biết cậu đáng sợ ở chỗ nào, cậu đã cố gắng giấu đi ‘lạnh tính’ của cậu, cũng tự nhận là không nguy hiểm, chính là đối diện với ánh mắt hàm chứa địch ý, không tin tưởng, khinh thị, tiểu thổ lang thực thương tâm, cậu không biết phải làm thế nào mới có thể đạt được sự tin tưởng ở người khác. Hiện tại, đại thúc không chỉ dẫn cậu về nhà, tiếp nhận cậu, còn đối với cậu thực ôn nhu.

Phạm Gia Hoa lặng lẽ cười lớn, không ngừng vuốt tóc mái, cho đến khi đem mái tóc trước đó còn thẳng thớm làm cho rối bù.

“Tiểu Hoa, này cho cậu.” Lục Cẩm Ngôn cầm trong món đồ gì đó từ phía sau bước ra, khi anh nhìn đến mái tóc rối bù của Phạm Gia Hoa, không khỏi thốt lên: “Ài, cậu như thế nào lại làm rối bù tóc mình, thật là.”

“Tôi... tôi cảm thấy như vậy mới đẹp.” Phạm Gia Hoa mạnh miệng nói, cậu cũng không nguyện ý thừa nhận khi cậu vui vẻ sờ vô vô tóc mình.

Lục Cẩn Ngôn bước tới, vươn tay vuốt lại tóc rối của Phạm Gia Hoa một chút, sau đó đem chiếc nón trên tay đưa cho cậu, “Đội vào đi.”

“Nón lưỡi trai? Vì sao?” Phạm Gia Hoa nhìn chiếc nón lưỡi trai màu xanh nhạt trong tay, khó hiểu hỏi.

“Biết cậu thích đẹp, cũng biết mái tóc của cậu đẹp, bắt quá, tiệm chúng ta là tiệm ẩm thực, nếu để khách hàng nghi ngờ có tóc lẫn trong thực phẩm sẽ không tốt. Khi làm việc phải luôn che lại mái tóc.” Lục Cẩn Ngôn giải thích.

“A, tôi biết, các đầu bếp đều có nón, có phải không?”

“Đúng vậy.” Lục Cẩn Ngôn gật đầu, nửa đùa nửa khen vươn tay cong ngón trỏ búng vào trán Phạm Gia Hoa một cái. Không biết vì sao, khi đối diện với tiểu thổ lang, nhìn thấy bộ dáng cậu đối với mọi sự vật xung quanh đều nửa hiểu nửa hồ đồ, Lục Cẩn Ngôn sẽ cảm thấy tâm tình rất tốt, nhin không được muốn đùa với cậu như đùa với tiểu hài tử.

“Đại thúc, chú làm gì vậy!” Phạm Gia Hoa bắt mãi khê gọi, lấy tay che đầu mình lại.

“Được rồi, đội nón ngay ngắn vào, bắt đầu làm việc.”

“Làm việc, tôi đây phải làm gì? Chú cũng không nói qua.”

“Hôm nay cậu giúp tôi thu tiền, mỗi loại cookies và chocolate đều có giá hết, khi khách hàng chọn thì sẽ nhìn bảng giá. Bên cạnh máy tính tiền cũng có giấy ghi chú. Cậu phải làm quen mỗi kiểu dáng chocolate trước, nhớ sai sẽ thu tiền sai nga. Còn nữa, sẽ có khách yêu cầu đặt trước cookies hoặc chocolate, cậu ghi chú lại, nói với họ ngày hôm sau đến lấy là được. Hàng bán lẻ sẽ có túi giấy chuyên dụng để đựng, các món khác có thể để khách tự chọn. Đều đặt ở bên này, cậu đến nhìn đi.” Nói xong, Lục Cẩn Ngôn hướng dẫn Phạm Gia Hoa, chỉ cho cậu nhìn kỹ ghi chú.

“Thu tiền...” Phạm Gia Hoa chần chờ nói, không khỏi nhìn Lục Cẩn Ngôn. Khi biết được Lục Cẩn Ngôn thật sự nghiêm túc, cậu rất kinh ngạc. Người bình thường sẽ không bao giờ vào ngày đầu tiên mới quen biết, đã đem tiền mà trong mắt con người là quan trọng giao hết tất cả cho người lạ, huống chi là một thổ lang. Phạm Gia Hoa đầy cảm động, trong lòng thầm quyết định nhất định phải báo đáp Lục Cẩn Ngôn, hồi báo sự tin tưởng của anh đối với cậu.

6. Chương 4

“Thao tác máy tính tiền rất dễ, a ha, cậu cũng đừng nói với tôi cậu không biết các loại tiền giấy và tiền xu đi. Trước tiên làm quen với các loại sản phẩm, các loại chocolate và cả cookie nữa đều phải nhớ rõ, việc này rất khó. Nếu nhớ tốt, tôi sẽ thưởng cho cậu.”

Lục Cẩn Ngôn cười nói.

“Thưởng? Thưởng cái gì?” Phạm Gia Hoa hưng phấn hỏi, đôi mắt lác lại càng không ngừng chớp chớp.

“Àn, đến tối sẽ cho cậu biết.”

“Giữ a, còn phải đợi đến tối.” Lời nói có chút tiếc nuối, tâm lại hân hoan, Phạm Gia Hoa đắc ý nở nụ cười.

“Đến đây, giúp tôi bày cookie và chocolate ra.” Lục Cẩn Ngôn gọi Phạm Gia Hoa đến giúp, trước tiên đem cookie và chocolate đã làm xong gian làm việc đằng sau mang ra. Quầy bánh đã đặt xong nhãn sản phẩm, bọn họ dựa theo đó xếp từng loại khác nhau. Phần lớn cookie đã được xếp trong hộp đựng thực phẩm trong suốt, còn một ít hàng lẻ, còn chocolate thì đặt trong gói giấy kiếng, còn cột thêm dây nơ dính logo của cửa hàng nho nhỏ lên trên, thập phần xinh đẹp đáng yêu.

Phạm Gia Hoa một bên sắp xếp, một bên làm quen với từng kiểu dáng cookie và chocolate.

“Chúng loại không ít nha chú.”

“Rất nhiều khẩu vị, khách hàng có nhiều sự lựa chọn hơn.”

Sau khi bày biện cửa hàng xong, Lục Cẩm Ngôn mở cửa, sau đó bước đến trước Phạm Gia Hoa nói: “Hôm nay liền nhờ cậu.”

Tiểu thổ lang được tín nhiệm dị thường vui vẻ, trịnh trọng gật đầu, “Được!”

Sau khi chỉ Phạm Gia Hoa sử dụng máy tính tiền xong, Lục Cẩm Ngôn trở lại gian làm việc phía sau, một mình Phạm Gia Hoa coi tiệm, cậu ở trong gian hàng lớn xoay tới xoay lui, lúc thì đến tủ đựng bánh, lúc thì ra nghiên cứu quầy bánh, tiếp tục ghi nhớ những cái tên khác nhau của cookies và chocolate. Khứu giác thổ lang linh mẫn hơn con người, Phạm Gia Hoa khi biến thành người rồi khứu giác vẫn còn rất mẫn cảm, giúp ích cho trí nhớ của cậu ta.

Khách hàng đầu tiên của hôm nay đã đến. Là một phụ nữ khá giả, nàng hiển nhiên là khách quen, sau khi vào tiệm lập tức đến trước một quầy bánh, lấy khay và kẹp ở bên cạnh, tự mở nắp quầy lên, chọn từng cái từng cái cookies đặt vào khay. Sau khi chọn xong những loại đúng khẩu vị, nàng đặt kẹp trở lại, cầm khay đến quầy tính tiền.

“Di...” Phát hiện đứng sau máy tính tiền không phải ông chủ tiệm quen thuộc, thiếu phụ sững sờ.

“Tôi... Tôi...” Phạm Gia Hoa bất giác trở nên căng thẳng.

“A, cậu là nhân viên mới phải không?” Thiếu phụ cười hỏi, đặt khay đang cầm xuống, “Đã sớm nói với ông chủ nên mời học sinh vừa học vừa làm, rốt cục đã tìm được.”

“A, dạ đúng.” Phạm Gia Hoa vội vàng đáp.

Tính tiền xong, Phạm Gia Hoa đem cookies đặt vào trong chiếc túi gói kín, lại bỏ vào trong túi xách, giao cho khách, “Cảm ơn đã quan tâm.”

“Cám ơn.” Thiếu phụ cười cợt, sau khi trả tiền xách túi rời đi.

“Ha...” Nhìn theo bóng dáng rời đi của vị khách đầu tiên, Phạm Gia Hoa thư thái cười rộ lên.

Qua mười giờ, khách hàng liên tục vào tiệm, thỉnh thoảng trước máy tính tiền lại xếp thành hình con rồng nho nhỏ. Phần lớn đều là khách quen, tự chọn hàng rồi đến tính tiền, cũng có số ít khách là đến mua lần đầu tiên, Phạm Gia Hoa liền chủ động giới thiệu và giúp họ chọn hàng. Có khách đến đặt trước, Phạm Gia Hoa liền ghi chú lại, hẹn thời gian với khách. Phản ứng của cậu nhanh nhẹn, động tác linh mẫn, càng làm càng tự tin, gan cũng lớn hơn nhiều.

Khi có người đến đặt trước chocolate, thì Lục Cẩm Ngôn từ phía sau bước ra. Thấy Phạm Gia Hoa làm việc rất thuận lợi, anh cũng vui vẻ.

“Cậu rất có khả năng a.” Lục Cẩm Ngôn khen.

“Đương nhiên.” Phạm Gia Hoa đắc ý.

“Thêm vài ngày nữa, nhất định làm rất tốt.”

“Dạ, đại thúc.” Phạm Gia Hoa lớn tiếng đáp.

Khoảng bốn giờ chiều, chocolate làm trong ngày đã hết veo, cookies cũng chỉ còn lại một ít.

“Chú à, nếu trong ngày bán không hết, thì phải làm sao?” Phạm Gia Hoa hỏi.

“Tôi sẽ để ba ngày, nếu quá ba ngày, thì... tự mình ăn luôn.”

“A,” Phạm Gia Hoa kinh ngạc, sau đó nhìn Lục Cẩm Ngôn từ trên xuống dưới, “Chú cũng không qua mập.”

“Sao được chứ, chẳng lẽ cậu nghĩ cậu và tôi đây làm ra bao nhiêu chocolate đều đi vào bụng tôi hết bấy nhiêu sao?” Lục Cẩm Ngôn cười hỏi.

“Không phải, không phải.” Phạm Gia Hoa vội vàng lắc đầu.

“Tiệm nhỏ không làm nhiều, bình thường cũng sẽ không để quá một đêm.”

Đóng cửa tiệm, Lục Cẩm Ngôn muốn Phạm Gia Hoa vào gian làm việc phía sau, anh làm mẫu cho cậu thấy làm chocolate thủ công và cookies như thế nào. Phạm Gia Hoa chộn rộn muốn đến giúp một tay, bị Lục Cẩm Ngôn ngăn lại.

“Cậu muốn giúp tôi, sau này còn nhiều cơ hội, nhìn trước đã.”

Làm việc đến bảy giờ tối, Lục Cẩm Ngôn đã làm xong cookies và chocolate cho ngày mai, Phạm Gia Hoa chủ động giúp anh bao kín lại, lần này Lục Cẩm Ngôn không từ chối.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, hai người trước tiên thuận đường ra ngân hàng 24h đem khoản thu trong ngày nộp vào, sau đó Lục Cẩm Ngôn dẫn Phạm Gia Hoa đi ăn cơm.

“Chúng ta về nhà ăn.” Phạm Gia Hoa không muốn để Lục Cẩm Ngôn tốn kém.

Vươn tay sờ sờ đầu Phạm Gia Hoa, Lục Cẩm Ngôn vì tiểu thổ lang hiểu chuyện cùng thân thiết mà cảm thấy cao hứng, “Không sao. Cùng đi đi. Ăn thật ngon vào.”

Đứng trước tiệm thịt nướng, Phạm Gia Hoa hít thật sâu, vui vẻ cúi đầu nắm tay hô “Yeah”. Bộ dáng trẻ con của cậu lây sang Lục Cẩm Ngôn.

Trong quán nướng tự phục vụ, Lục Cẩm Ngôn và Phạm Gia Hoa ngồi đối diện nhau trên cái bàn nhỏ, ông chủ quán bưng đến một mâm thịt cắt sẵn. Khi miếng thịt đang nướng phát ra tiếng xì xèo, khuôn mặt Phạm Gia Hoa không che giấu nổi hưng phấn.

“Có thể ăn no thiệt no không?” Phạm Gia Hoa hỏi.

“Không thành vấn đề.”

“A, cảm ơn đại thúc.”

Một mâm thịt bị ‘tiêu diệt’ sạch sẽ, thấy Phạm Gia Hoa ăn đến vui vẻ như vậy, Lục Cẩm Ngôn không hiểu sao cũng cao hứng.

Ăn tối xong, ra khỏi quán, thấy hướng Lục Cẩm Ngôn không phải đi về nhà, Phạm Gia Hoa cất tiếng nhắc nhở: “Chú à, về nhà hướng này.”

“Không, khoan về nhà đã.” Lục Cẩm Ngôn nói xong, giữ chặt ống tay áo Phạm Gia Hoa, kéo cậu đi về phía trước.

Thấy Lục Cẩm Ngôn dẫn cậu đi vào cửa hàng trang phục nam, Phạm Gia Hoa lùi về sau, không muốn đi tiếp. Lục Cẩm Ngôn kỳ quái: “Sao vậy, trong quán thì như lão hổ, như thế nào lại sợ đi mua quần áo?”

“Không, tôi không cần.” Phạm Gia Hoa cự tuyệt. Cậu đã được Phạm Gia Hoa thu lưu, còn chưa làm gì được cho Lục Cẩm Ngôn, lại liên tục được anh chiều cố, trong lòng cậu rất áy náy, cũng không muốn Lục Cẩm Ngôn tiêu tiền vì cậu.

“Dù sao cũng cũng phải thêm quần áo để thay.” Lục Cẩm Ngôn nói, lại nhin không được nâng tay vuốt tóc Phạm Gia Hoa. Anh hiểu Phạm Gia Hoa vì sao lại từ chối, tiểu thổ lang hiểu chuyện này hiện tại càng nhìn càng thích. “Cậu không thể lúc nào cũng chỉ có một bộ quần áo. Đã gần cuối thu, cần thêm áo khoác dày hơn một chút, vào đi thôi.” Lục Cẩm Ngôn nhẹ nhàng khuyên nhủ, kéo Phạm Gia Hoa phải vào tiệm.

Biết không thể từ chối, hơn nữa từ chối cũng sẽ tổn thương đến tấm lòng của anh với cậu, Phạm Gia Hoa ngược lại kéo Lục Cẩm Ngôn đi về hướng khác, “Được rồi, nếu chú muốn mua cho tôi, chúng ta đến chợ đêm.”

“Chợ đêm?” Lục Cẩm Ngôn nghĩ Phạm Gia Hoa không muốn vào cửa hàng chuyên dụng, chỉ chịu mua hàng bán vỉa hè. “Không, không cần phải vậy.”

Hai người đều khẳng khái ý của mình, ở ngã tư đường bắt đầu cù nhây, có người đi qua nhìn bằng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, còn quay đầu lại xem. Để ý thấy mình tựa hồ được ‘quan sát’, Lục Cẩm Ngôn đỏ mặt.

“A, Tiểu Hoa, đừng như vậy.” Anh giãy bàn tay nắm chặt của Phạm Gia Hoa ra.

“Phía này, đi chợ đêm.” Phạm Gia Hoa lại lần nữa nắm lấy cổ tay Lục Cẩm Ngôn, kéo anh theo cậu đi về phía chợ đêm. “Quần áo đều mặc giống nhau, lại nói, tôi đẹp trai như vậy, mặc cái gì cũng đẹp.” Cậu nhìn cao gầy lại rất có khí lực, Lục Cẩm Ngôn tránh vài lần đều không tránh được.

“Chú à, chú chỉ cần mua quần áo ở chợ đêm cho tôi là được rồi, thiệt đó.”

Thắng không nổi Phạm Gia Hoa cố chấp, Lục Cẩm Ngôn cuối cùng vẫn đi theo cậu đến chợ đêm, ở các quầy hàng khác nhau mua đồ dùng cùng quần áo cần thiết.

Xách theo gói nhỏ túi to, tâm tình Phạm Gia Hoa vui đến mức huyết sáo dọc đường đi về nhà.

“Cậu còn biết huyết sáo?” Nghe huyết một khúc nhạc nhẹ nhàng, Lục Cẩm Ngôn cảm thấy êm tai cũng có chút ngạc nhiên.

“Đại thúc, chuyện này không khó a.”

Tâm tình khoái trá duy trì đến lúc về nhà. Lục Cẩm Ngôn lấy ra mấy món nhắm đậu phộng cùng khô mực làm món nhắm rượu, lấy bia ra. Lục Cẩm Ngôn sống một mình, khi cô đơn tịch tịch cũng thích uống vài ly bia. Phạm Gia Hoa thấy được cũng kêu gào muốn uống.

“Cậu trưởng thành chưa?” Lục Cẩm Ngôn cười hỏi.

“Đương nhiên. Ân, tính theo tuổi con người, tôi cũng ngoài hai mươi mốt tuổi.” Phạm Gia Hoa nghiêm mặt nói, vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh Lục Cẩm Ngôn cọ cọ.

“Không được gạt tôi.”

“Đương nhiên, đại thúc, tôi không gạt chú.”

“Hảo, như vậy, cậu cũng uống một ly đi.” Lục Cẩm Ngôn rót cho Phạm Gia Hoa một ly, đặt xuống trước mặt cậu.

Ngửa cổ uống hơn nửa ly, Phạm Gia Hoa thỏa mãn thở dài một hơi, “Ha...”

“Không được uống suông, ăn một chút, khô mực này ngon lắm.”

“Miệng xé khô mực, hương vị ngon lành lại dai dai đều khiến Phạm Gia Hoa thích thú, cậu ta cười đầy mặt khen: “Ân, đại thúc, ăn ngon lắm.”

“Không tồi đi.” Lục Cẩm Ngôn lộ ra nụ cười đắc ý.

Hai người vừa xem TV vừa uống, tâm tình đều rất sung sướng. Lục Cẩm Ngôn từng một mình uống rượu giải sầu, bây giờ tìm được một bạn rượu, anh rất vui vẻ, có cảm giác ấm áp lại ghen ngào không nói thành lời như dòng nước chảy qua tim.

Nhìn nụ cười trên mặt Lục Cẩm Ngôn, Phạm Gia Hoa cũng lặng lẽ cười.

Ba ngày trôi qua, Phạm Gia Hoa vẫn không đi, tiếp tục ở lại Lục gia.

Đối với chuyện càng ngày càng quen với công việc của một nhân viên cửa hàng, trong lòng Phạm Gia Hoa có chút tự mãn, đây là công việc chính thức đầu tiên kể từ khi cậu rời rừng rậm bước vào thành phố, tuy rằng đơn giản, lại khiến cậu có chút cảm giác dần ‘trưởng thành’. Cùng với thỏa mãn và thuận buồm xuôi gió, cậu chủ động đề nghị muốn học làm bánh cookies và chocolate.

Lục Cẩm Ngôn cũng rất phóng khoáng dốc lòng dạy dỗ. Sau khi kết thúc buôn bán ở cửa hàng, hai người sẽ ở lại cùng nhau làm bánh cookies và chocolate. Từ việc sàng bột, đánh kem đến chọn nhiệt độ nướng, Lục Cẩm Ngôn nhất nhất dạy Phạm Gia Hoa.

Tinh diệu của điểm tâm ngọt ở chỗ cần rất nhiều năm rèn luyện mới có thể nắm vững được bí quyết, càng cần hơn nữa là phải có sự yêu thích với điểm tâm ngọt. Phạm Gia Hoa đối với nấu nướng không có ngộ tính quá cao, nhưng cậu có sự nhiệt tình, nguyện ý học, sau hai lần làm thử, Phạm Gia Hoa đã gần như có thể tự mình làm ra bánh cookies và chocolate có khẩu vị cơ bản nhất.

“Đại thúc, tôi rất thông minh đi.” Tiểu hổ lang nắm vững căn bản, đắc ý nói.

“Ân, không tồi.”

“Cái gì? Chỉ là ‘không tồi’ thôi sao? Phải ‘tốt lắm’ chứ. Đại thúc, nói ‘cậu tốt lắm’, nói ‘cậu tốt lắm!’”

Phạm Gia Hoa làm nũng giống y như tiểu hài tử làm Lục Cẩm Ngôn mắc cười, anh gật đầu, “Được rồi, tốt lắm, tốt lắm.”

“Nói cho xong.” Tiểu thổ lang tựa hồ không hài lòng lắm, sau đó con mắt cậu chuyển một vòng, đề nghị: “Đại thúc, thưởng cho tôi.”

“Ồn ào, còn chưa làm được thành công gì, đã muốn thưởng.”

“Nhưng hiện tại cookies tôi làm chú cũng đâu có nói ăn không được, cho dù là chỉ mới được lần đầu tiên, chẳng lẽ không nên thưởng gì đó sao? Như vậy tôi mới có động lực, không ngừng cố gắng.”

Thấy Phạm Gia Hoa nói hơi có lý, Lục Cẩm Ngôn gật đầu, “Cậu muốn cái gì?”

Phạm Gia Hoa mím môi, nghĩ nghĩ, cong khóe miệng cười. Nụ cười này lọt vào mắt Lục Cẩm Ngôn, làm anh tâm động. Đó không phải nụ cười trẻ con, mà là nụ cười tràn ngập mị lực nam tính. Trong một lúc làm Lục Cẩm Ngôn dao động. Biết tuổi Phạm Gia Hoa nhỏ hơn rất nhiều, vì thế trong lòng luôn xem cậu là tiểu hài tử, nhưng thực tế tiểu thổ lang này đã sớm trưởng thành, trên người đã dần lộ ra khí chất giữa nam hài cùng nam nhân. Tin rằng khi thời gian trôi qua, cậu càng ngày càng thành thực nhất định sẽ là một nam nhân không tồi.

Lục Cẩm Ngôn theo bản năng lui về sau từng bước, trong nháy có chút bối rối từ tận đáy lòng.

Phạm Gia Hoa chú ý thấy tình tự Lục Cẩm Ngôn dao động, cậu nhìn chằm chằm vào mắt Lục Cẩm Ngôn, thấy được ánh mắt Lục Cẩm Ngôn. Sau đó Phạm Gia Hoa cười nói: “Tôi a, tôi muốn được thưởng... chính là – đại thúc!”

Cái gì! Lục Cẩm Ngôn bị dọa, mở to hai mắt nhìn, thân thể bất giác run lên.

“Ha, dọa đến chú dữ vậy sao? Yên tâm, yên tâm,” Phạm Gia Hoa lộ ra nụ cười xấu xa khi đùa giỡn thành công, phát phát tay, “Đại thúc, tôi chỉ muốn hẹn với chú thôi. Chúng ta ra ngoài chơi đi. Tôi nhớ chú có nói mỗi tháng cửa tiệm sẽ nghỉ hai ngày.”

Nguyên lai là vậy... Lục Cẩm Ngôn thả lỏng, đồng thời từ tận đáy lòng lại cảm giác có chút mất mát, anh vội vàng đem cảm giác mất mát này gạt phắt đi. Lục Cẩm Ngôn lúc này không chú ý thấy, trong đáy mắt Phạm Gia Hoa có một mặt thâm trầm.

7. Chương 5

Hai ngày thứ ba mỗi tháng là ngày nghỉ của tiệm bánh Cookie's, bình thường Lục Cẩm Ngôn sẽ dùng hai ngày để liên hệ nhập nguyên liệu cùng bao bì gói hàng, anh đã có thời gian dài hợp tác ổn định với nhà cung cấp. Tuần này, Lục Cẩm Ngôn đã điện thoại liên lạc với đối phương, đặt hàng trước, sau đó anh liền dẫn Phạm Gia Hoa ra ngoài.

“Có muốn đi đến chỗ nào chơi không?” Lục Cẩm Ngôn từ sau khi mở cửa tiệm đã không còn nhiều thời gian rảnh, cũng không biết những người trẻ tuổi thời nay thích chơi ở đâu, anh để Phạm Gia Hoa tự chọn.

“Ân, không có mục đích, chúng ta đi đại nơi nào đó cũng được.”

Đoán Phạm Gia Hoa chỉ muốn ra ngoài chơi đỡ buồn, Lục Cẩm Ngôn dẫn cậu đến khu thương mại sầm uất.

Vì có vấn đề về quyền tạm trú, từ sau khi Phạm Gia Hoa vào Hương Đảo vẫn không dám quang minh chính đại đi trên đường, cậu sợ. Hiện tại, tuy rằng vẫn chưa có chứng minh thư cùng quyền tạm trú chính thức, nhưng cậu đã có Lục Cẩm Ngôn bên cạnh, có sự tin tưởng vào cậu, không nghi ngờ gì cậu.

Nhàn nhả đi dạo nửa ngày, hai người lại cùng nhau đến nhà hàng ăn cơm, sau đó cùng nhau về nhà.

“Đại thúc, chúng ta là đang hẹn hò đi.” Phạm Gia Hoa nói, mắt nhìn về trước, không nhìn Lục Cẩn Ngôn bên cạnh, bất quá từ thanh âm nghe được cậu đang vui sướng.

“Đâu có.” Lục Cẩn Ngôn lắc đầu phủ nhận.

“Cũng gần giống a.” Nói xong, Phạm Gia Hoa vươn tay nắm lấy tay Lục Cẩn Ngôn, kéo anh đi về phía trước.

Lục Cẩn Ngôn trong lòng khẽ động, bất động thanh sắc tùy ý để Phạm Gia Hoa kéo anh đi mấy bước, sau đó rút tay lại. Nhìn thân ảnh cao lớn của người bên cạnh, trong tâm Lục Cẩn Ngôn lại xuất hiện thân ảnh một người. Người kia cũng có thân hình cao lớn...

Không, không, không được nhớ lại. Lục Cẩn Ngôn tự nói bản thân phải quên, phải quên đi.

Thổ lang nhảy cảm cũng không phải không phát giác cảm xúc Lục Cẩn Ngôn dao động, cậu lén liếc nhìn một cái, sau đó dời ánh mắt đi. Cậu cũng không hỏi gì, đem tất cả thu vào trong lòng.

Buổi tối, Lục Cẩn Ngôn ngồi ở sofa trong phòng khách, lật xem sách điểm tâm ngọt mới mua được, Phạm Gia Hoa ngồi bên cạnh anh. Sau khi xem sách một lúc, Lục Cẩn Ngôn ngẩng đầu, phát hiện Phạm Gia Hoa đang chăm chú nhìn anh.

“Sao vậy?” Lục Cẩn Ngôn cho rằng đối phương sẽ nói ra suy nghĩ của mình.

Phạm Gia Hoa “Àn” một tiếng, lắc đầu phủ nhận, sau đó bày ra tư thế đang xem TV.

Lục Cẩn Ngôn cười cười, lại tiếp tục vùi đầu đọc sách.

Kỳ thật, hôm nay lúc cùng nhau đi dạo phố Phạm Gia Hoa chú ý đến một việc, khiến cậu thực để ý trong lòng. Khi trả tiền, cậu nhìn thấy Lục Cẩn Ngôn mở bóp ra, hé ra một tấm hình. Tuy rằng chỉ thoáng một cái, nhưng tiểu thổ lang thị lực không tồi đã nhìn ra được là hình chụp một người. Có thể đặt trong bóp tiền, không có khả năng là bạn bè bình thường.

Đi vào thành phố này, gặp được Lục Cẩn Ngôn, anh hiện tại là ‘người đầu tiên’, cũng là ‘duy nhất’ của Phạm Gia Hoa, một loại chiếm hữu khó hiểu từ trong nội tâm Phạm Gia Hoa phát ra. Nếu nói lúc ban đầu gặp nhau Lục Cẩn Ngôn đã có người bầu bạn, thì Phạm Gia Hoa đã không có tư tưởng chiếm hữu này tồn tại. Hiện tại, Lục Cẩn Ngôn rõ ràng là một mình, nhưng trong đáy lòng lại giữ một bóng hình. Không thể độc chiếm Lục Cẩn Ngôn, điểm này khiến trong lòng Phạm Gia Hoa như có một cái gai nhọn, có chút nhói nhói đau.

Mấy ngày nay, sự ôn nhu, thiện lương, săn sóc của Lục Cẩn Ngôn, luôn luôn làm Phạm Gia Hoa cảm động, càng nhìn lại càng thấy nhiều hơn, lại càng cảm thấy Lục Cẩn Ngôn là một nam nhân tốt. Nam nhân này không chỉ thu lưu Phạm Gia Hoa cô đơn, còn làm ấm trái tim Phạm Gia Hoa. Trong thời gian ngắn ở chung không có thời điểm để suy xét tốc độ phát triển tình cảm. Nam nhân hiểu biết đơn thuần cũng không cần mất nhiều thời gian, thế giới của cậu dường như lại trong sáng. Phạm Gia Hoa không muốn phủ nhận tâm tình, tình yêu của tiểu thổ lang đến trực tiếp lại tinh khiết, mang theo tâm tính giống như trung khuyến, thích, chính là thích!

Chính thức thu lưu Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn bắt đầu chuẩn bị giúp cậu việc đăng ký tạm trú. Cẩn thận hơn nữa, Lục Cẩn Ngôn đến phòng tạm trú thuộc sở cảnh sát nơi anh ở để được tư vấn. Anh lấy lý do là có bạn nhờ hỏi, ai biết rằng vừa mới nói đến thổ lang, cảnh sát viên ngồi đối diện anh lập tức nhảy dựng lên, làm Lục Cẩn Ngôn hoảng sợ.

“Cái gì? Sói hả?”

“A, không, không phải,” Lục Cẩn Ngôn vội vàng giải thích, “Là sói bắc mỹ, tiểu thổ lang, chỉ giống như một con chó nhỏ, bộ dáng xấu xấu, màu đen, trên đỉnh đầu còn có một nhúm lông.”

Viên cảnh sát trừng mắt nói: “Thổ lang cũng là lang! Động vật nguy hiểm như vậy vì sao không lập tức đến báo cáo!”

“Cậu ta... cậu ta rất ôn hòa, tuyệt đối không nguy hiểm, ý tôi là, giống y như chó nhà a.” Lục Cẩn Ngôn bị thái độ của viên cảnh sát làm cho khản trương, có phần bối rối, lắp bắp trả lời.

“Sao lại không cẩn thận như vậy, dù sao cũng là lang! Đó là yêu thú sẵn tính công kích, mang tính nguy hiểm, cho dù bây giờ rất yên ổn, rất suông sẻ, nhưng cũng không chứng tỏ y không có tính công kích. Một khi vì một nguyên nhân nào đó mà cuồng tính dẫn đến tổn thương người thì càng không được. Loại yêu thú nguy hiểm này mà chạy vào trong thành phố nhất định phải đăng ký lưu sổ.”

“Như vậy sẽ không cấp chứng minh thư để y chính thức ở lại được rồi?” Lục Cẩn Ngôn lo lắng, đồng thời trong lòng mang tự vị khó chịu kỳ lạ. Phạm Gia Hoa từ rừng sâu bước vào thành phố, tin rằng cũng đã trải qua cố gắng một phen cuối cùng mới thành công. Ngạn ngữ có câu, ‘An cư lạc nghiệp’, thổ lang tuổi trẻ không nghề nghiệp cố gắng hết sức tại thành phố lớn này nhất định ném qua đầu khổ, hiện tại thành phố này cũng không thể thừa nhận y, không thể tiếp nhận y. Nếu Phạm Gia Hoa biết, sẽ rất thương tâm đi.

“Chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.” Cảnh sát chuyển đề tài.

Vừa nghe có hy vọng, mắt Lục Cẩn Ngôn sáng rực lên.

Tay viên cảnh sát mở ra tập văn kiện như quyển sổ lật xem, “Đầu tiên là phải ở đủ ba năm, không đủ ba năm khẳng định không được; sau đó là không phạm tội hoặc không bị lập biên bản về bất kỳ hành vi nào, còn nữa, tài khoản tín dụng bản thân cũng ổn định, đúng hạn phải nộp bảo hiểm, nếu vẫn đang nợ tín dụng hoặc quá hạn chưa thanh toán, hoặc có vấn đề về phần kinh tế thì cũng không được.”

“Còn gì nữa không?”

“Nếu đã ở đủ ba năm, người có quyền công dân có thể xin giúp y, điều tra thấy không có vấn đề nào thì cấp chứng minh thư chính thức ở lại, bất quá cũng có điều kiện, bản thân yêu thú phải có nghề nghiệp.”

Lục Cẩn Ngôn nghĩ trong bụng, nhân viên bán hàng trong tiệm bánh có được tính là nghề nghiệp hay không, lại hỏi, “Xin hỏi, nếu là yêu thú mới đến, chưa ở đủ ba năm, nhưng muốn xin ở lại thì phải làm sao?”

“Chưa đủ thời gian nha...” Viên cảnh sát lật tìm trong sổ tay, sau một lúc tra tìm, “Chưa đủ thời gian thì có thể xin chứng minh thư tạm thời, có ba công dân trong thành phố ký tên bảo lãnh, đồng thời lập hồ sơ lưu lại ở sở cảnh sát. Nga đúng rồi, phải có nơi ở chính thức, hơn nữa, cứ nửa năm phải đến để khai báo một lần.”

Cẩn nhắc trong lòng, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy cũng không quá khó. Ba người, anh chỉ cần tìm hai người bạn đại diện là có thể, sở cảnh sát lập hồ sơ cũng không sao; chỗ ở chính thức chỉ cần lấy địa chỉ nhà Lục Cẩn Ngôn là được, đến tận nơi khai báo cũng không thành vấn đề. Nói như vậy, Phạm Gia Hoa cũng không phải không thể ở lại.

“Cảm ơn cậu, phiền cậu quá.”

Vị cảnh sát đứng lên tiễn Lục Cẩn Ngôn ra đến cửa, không quên dặn anh: “Nhớ nói bạn anh nhanh chóng mang yêu thú kia đến sở cảnh sát. Kỳ thật lập hồ sơ cũng chỉ muốn tốt cho bọn họ, chỉ cần trong thời gian nhất định không bị xử phạt gì hết là có thể xin quyền cư trú. Nói ngược lại, vạn nhất yêu thú hại người, khi phá án chúng tôi cũng có manh mối để điều tra, nếu không, giống y như mò kim đáy biển, khổ chủ lại càng khiến người khác đồng tình.”

“Được, tôi biết rồi.” Lục Cẩn Ngôn liên tục gật đầu, nói cảm ơn, ly khai sở cảnh sát.

Trở về tiệm bánh, Lục Cẩn Ngôn thay quần áo khủi trùng xong bắt đầu làm bánh cookies, anh cũng không nhắc đến chuyện anh đến sở cảnh sát với Phạm Gia Hoa, anh muốn từ từ chậm rãi nói với cậu, lại nói, những người bạn có thể ký tên bảo lãnh vẫn còn chưa hẹn được người nào.

Cả ngày một mình ở tiệm bánh, Phạm Gia Hoa thấy Lục Cẩn Ngôn trở về rất cao hứng. Nhưng khi cậu lấy đồng phục cho Lục Cẩn Ngôn, thổ lang mẫn cảm giữa được một chút hương vị xa lạ từ trên người Lục Cẩn Ngôn. Phạm Gia Hoa nhăn mũi, sắc mặt thay đổi.

Buổi tối từ tiệm bánh về nhà, sau khi ăn tối xong, Phạm Gia Hoa giúp dọn dẹp lại phòng bếp, sau đó kéo Lục Cẩn Ngôn ngồi xuống sofa trong phòng khách, hỏi: “Chú hôm nay đã đi đâu?”

Lục Cẩn Ngôn bị ngữ khí trịnh trọng lại mang theo thái độ hoài nghi khiến cho có chút hồ đồ, anh hỏi lại: “Cái gì là cái gì?”

“Trước đó chú nói với tôi có chuyện cần làm, hôm nay để tôi một mình coi cửa tiệm. Tôi muốn biết chú đi đâu, làm chuyện gì?”

Lục Cẩn Ngôn ngẩn ra, lập tức đảo mắt cười cười giấu diếm, “Cũng không có gì, không phải chuyện quan trọng.”

“Rất cuộc là chuyện gì?” Phạm Gia Hoa không cam lòng tiếp tục truy vấn.

“Cậu vì sao muốn hỏi chuyện đó?” Lục Cẩn Ngôn khó hiểu, anh thầm nghĩ đến cảnh cục tư vấn cũng không coi là chuyện không quang minh chính đại, như thế nào về mặt Phạm Gia Hoa lại khó chịu, thật giống như Lục Cẩn Ngôn đã làm chuyện trầm trọng gì đó.

“Tôi muốn biết.” Phạm Gia Hoa nghiêm túc nói, trong biểu tình ngưng trọng lại toát ra chút hờn giận, “Chú có phải là không định nói cho tôi biết không?”

“Ách, tôi...” Trước khi chưa thể chính thức giúp Phạm Gia Hoa xin quyền định cư, Lục Cẩn Ngôn chưa muốn nói với cậu, anh lo sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, làm tiểu thổ lang không vui, sau đó cũng không với Phạm Gia Hoa vì vấn đề thủ tục sẽ làm cậu chờ đợi rất lâu. Tốt nhất vẫn chờ đến khi giai đoạn chuẩn bị ổn thỏa rồi mới nói cho cậu.

“Là chuyện gì?” Phạm Gia Hoa lại hỏi một câu, lúc này, sắc mặt đã không còn âm trầm, ngược lại thoát nhìn có chút ủy khuất.

“Đại thúc, chú có việc gạt tôi...”

“Này...”

“Là chuyện gì, là chuyện gì, nói đi, nói a, đại thúc...” Phạm Gia Hoa cúi đầu, tóc mái lướt qua đầu vai Lục Cẩn Ngôn, cậu vươn tay túm lấy cánh tay Lục Cẩn Ngôn lắc lắc.

“Thật sự không có gì, chỉ là chuyện thường ngày.” Tư vấn, quả thực xem là chuyện thường đi, Lục Cẩn Ngôn nghĩ vậy.

“Chính là trên người chú có mùi không giống nhau.” Thấy Lục Cẩn Ngôn vẫn không chịu nói ra, Phạm Gia Hoa đột nhiên nói.

“Tôi?” Lục Cẩn Ngôn theo bản năng nghiêng đầu qua, hít hít vai anh, lại nâng cánh tay lên ngửi, “Nào có, không có a.”

“Có, chính là có. Mùi tôi rất thính nha.”

“Vậy cậu nói thử xem, là mùi gì?” Lục Cẩn Ngôn đoán có lẽ Phạm Gia Hoa chỉ đang dỗ dành anh.

“Rất tạp nham, là một nơi có rất nhiều người, mùi mồ hôi, còn có khói thuốc, là một nơi có rất nhiều nam nhân đứng không? Hơn nữa còn có người hút thuốc.”

Lục Cẩn Ngôn nghe vậy sững sốt, chính xác, đại sảnh thụ lý ở cảnh cục rất nhiều người, trừ bỏ cảnh sát, còn có không ít phạm nhân bị bắt, đám luật sư tới lui, mùi quả thực tạp nham, hơn nữa còn có khói thuốc. Anh không ngờ Phạm Gia Hoa mẫn cảm như vậy.

“Tôi... đến cảnh cục.”

“Đến đó là gì? Xảy ra chuyện gì?” Phạm Gia Hoa một phen túm chặt Lục Cẩn Ngôn, sau đó lại nắm lấy tay lại sờ thắt lưng, đem anh đẩy tới đẩy lui kiểm tra, “Chú bị thương? Bị tấn công? Có người dọa nạt chú? Có người khi dễ chú? Làm mất đồ? Bị cướp?”

“Uy, uy, cái gì a, đều không có, đều không có.” Lục Cẩn Ngôn đẩy tay Phạm Gia Hoa ra, nói.

“Vậy chú vì sao lại muốn đến cảnh cục?” Phạm Gia Hoa truy vấn.

“Tôi muốn giúp cậu xin ở lại chính thức, đến hỏi thăm trước một chút phải làm thế nào, có những thủ tục giấy tờ gì.”

Nguyên lai là vậy, tìm tiểu thổ rút xuống tại chỗ.

Lục Cẩm Ngôn gục đầu xuống, nhìn bộ dáng có vẻ chán nản của anh, Phạm Gia Hoa vươn tay đẩy đẩy vai anh, “Đại thúc, làm sao vậy?”

“Bây giờ còn chưa làm được.” Lục Cẩm Ngôn vốn tưởng bảo lãnh sẽ dễ dàng.

Nghe được câu trả lời đơn giản, Lục Cẩm Ngôn ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Làm gì mà phải xin lỗi, đại thúc, chú bằng lòng xin giúp tôi, tôi cảm ơn chú còn chưa kịp, vì sao chú phải nói như vậy.”

“Tôi vốn nghĩ có thể nhanh chóng hoàn thành...”

“Không sao, từ từ rồi cũng được.” Phạm Gia Hoa nói rất nhẹ nhàng. Cậu chỉ cần biết Lục Cẩm Ngôn không xảy ra chuyện là tốt rồi, cậu mới không ngại chuyện xin quyền định cư bị chậm trễ.

“Tôi hy vọng có thể nhanh chóng xin cho cậu, như vậy cậu...”

Phạm Gia Hoa cắt ngang câu nói Lục Cẩm Ngôn, “Loại thủ tục văn bản nhà nước làm gì nhanh như vậy, nhất định rất phiền phức. Đừng nôn nóng. Đại thúc là đang lo cho tôi không có thân phận trong thời gian này đi. Chỉ cần đại thúc chú bằng lòng thu lưu tôi là được, như vậy là tôi có chỗ ở, cũng có việc làm.”

“Àn.” Lục Cẩm Ngôn gật đầu, nhìn Phạm Gia Hoa cười cợt, nụ cười của anh làm Phạm Gia Hoa nhìn không được vươn tay, lấy ngón tay chọt chọt hai má anh.

“Đại thúc, cho dù tôi có chứng minh thư, chú cũng sẽ cho tôi tiếp tục ở lại đây, đúng không?” Phạm Gia Hoa cười hi hi hỏ.

“Đúng vậy, chỉ cần cậu nguyện ý, vẫn có thể ở lại.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Phạm Gia Hoa vui vẻ thở hắt ra, hai tay bắt chéo sau đầu dựa vào ghế, “Cho nên a, đại thúc, tôi cũng không phải là con sói lưu lạc không có nhà để về. Không hiểu chú vì cái gì thoát nhìn bộ dáng khó chịu như vậy, không phải chỉ là chuyện nhỏ cần có thời gian thôi sao.”

“A, nói cũng đúng.”

“Thôi, vui lên đi, cấp ô.” Phạm Gia Hoa bật người dậy, đột nhiên vươn tay chụp về phía Lục Cẩm Ngôn, hai bàn tay một trái một phải giữ chặt hai bên má Lục Cẩm Ngôn, kéo ra hai bên, khiến cho khuôn mặt anh lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Ô, đau...” Lục Cẩm Ngôn không ngờ Phạm Gia Hoa ra tay với anh, vừa sợ vừa thẹn, một phen gỡ tay Phạm Gia Hoa ra, sau đó ôm mặt xoa xoa hai má bị nhéo đau, bất mãn nói: “Cậu làm gì! Cậu càng ngày càng không biết lớn nhỏ!”

“Bởi vì tuổi của chú cũng không lớn mà.” Phạm Gia Hoa lộ ra nụ cười sau khi làm chuyện xấu có chút sợ hãi lại có chút đắc ý, sau đó đứng lệch, “Được rồi, đại thúc, khuya rồi, đi ngủ thôi. Ngày mai còn phải đi làm.”

Vốn tưởng rằng khi biết không thể xin ở lại được ngay lập tức, tiểu thổ lang sẽ thất vọng, lại không ngờ rằng cậu nguyên khí tràn đầy như vậy, tâm tình rồi rắm của Lục Cẩm Ngôn cũng thả xuống, biểu tình thoải mái trở về phòng ngủ.

8. Chương 6

Thấy tâm tình Lục Cẩm Ngôn trở nên tốt hơn, Phạm Gia Hoa cũng yên tâm, hiện tại chuyện ở lại đã không còn làm cho tiểu thổ lang dễ tâm nữa, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh nam nhân này là tốt rồi. Nhìn Lục Cẩm Ngôn lo lắng chuyện của cậu, suy nghĩ cho cậu, sắp xếp chuyện tương lai của cậu như vậy, trong lòng Phạm Gia Hoa ấm áp. Cảm giác được quan tâm thật tốt.

“Làm sao bây giờ, mình hình như càng ngày càng thích chú ấy.” Phạm Gia Hoa trong lòng tự nói với mình như vậy.

Mấy ngày sau đó cũng vừa cuối tháng, cửa tiệm nhỏ của Lục Cẩm Ngôn vẫn luôn ủy thác cho một công ty kế toán xử lý sổ sách. Lục Cẩm Ngôn dặn dò Phạm Gia Hoa coi cửa hàng, anh đem sổ sách và chứng từ, hóa đơn đến công ty kế toán.

Sau khi nhận sổ sách và chứng từ nhập xuất Lục Cẩm Ngôn mang đến, nhân viên và Lục Cẩm Ngôn bắt đầu tán gẫu. Trò trò chuyện chuyện, Lục Cẩm Ngôn chợt nhớ ra, “Tôi có một chuyện muốn nhờ cậu, không biết có được không?”

Nhân viên hào phóng gật đầu, “Cậu cứ nói, chuyện gì.”

“Tôi có một người bạn yêu thú, từ trong rừng, muốn ở lại Hương Đảo sinh sống, cần có chứng minh thư. Tôi đã hỏi qua, khi làm chứng minh phải có ba người có quyền công dân ký bảo lãnh, cậu có thể giúp tôi ký tên làm chứng không?” Lục Cẩm Ngôn thỉnh cầu.

Người nhân viên lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, “A? Là chuyện này...”

“Người kia rất tốt.” Lục Cẩm Ngôn vội nói, nguyên bản còn muốn nói thêm “Cậu ta đang ở nhờ nhà tôi”, đột nhiên chợt dạ, cũng không nói ra.

“Tôi còn nghĩ cậu muốn nhờ tôi hỗ trợ chuyện tài chính...” Đối phương trầm ngâm.

“Nhờ cậu đó. Tôi được tư vấn, xin quyền cư trú chính thức buộc phải ở Hương Đảo tròn ba năm, cậu ta vẫn chưa đủ thời gian, chỉ có thể xin quyền tạm trú. Đợi thời gian cậu ta ở lại vừa tròn ba năm, tôi sẽ giúp cậu ta xin cư trú luôn. Đây là lách luật... Cậu ta không có chứng minh thư, có rất nhiều việc không thể làm, cũng không thể đi làm bình thường, cậu ta...” Lục Cẩm Ngôn tha thiết nhìn đối phương, lại nói thêm, “Cậu ta thật sự rất tốt, rất ngoan, lại còn trẻ, là yêu thú tốt.”

“Vậy... cậu ta là... là miêu?” Nhân viên kế toán hỏi.

“Không phải.”

“Là cậu?”

Lục Cẩm Ngôn lắc đầu, “Cũng không phải.”

“Đó là gì? Là thỏ?”

“Cậu ta... cậu ta là thỏ lang.”

Nhân viên kế toán vừa nghe xong liền trừng mắt, kinh hô: “Lang! Lang!”

Lục Cẩm Ngôn vừa thấy phản ứng của nhân viên kế toán kịch liệt giống y như phản ứng của viên cảnh sát ở cảnh cục trước đây, trong lòng anh đột nhiên mất mát. Chỉ e là cũng sẽ bị cự tuyệt.

“Như vậy sao được...” Đối phương thốt ra, sau đó có lẽ bản thân cũng biết không nên, vội sửa lại, “A, ý của tôi là chuyện này... có điều không dễ thực hiện...”

Giống như có gì đó nghẹn ở yết hầu, ngực cũng nặng nề, Lục Cẩm Ngôn cúi đầu.

“Cậu hãy nghe tôi nói, Cẩm Ngôn, tôi thấy cậu vẫn ít quan tâm mấy chuyện đó thì tốt hơn.” Nhân viên kế toán suy tư một trận, chậm rãi nói: “Một mình cậu không cần phải dính đến mấy chuyện phiền phức như vậy. Lại nói, ký tên bảo lãnh bắt quá chỉ là ghi tên, nhưng cậu nên biết sau đó còn có trách nhiệm liên đới. Không phải tôi không muốn giúp cậu, bắt quá... bắt quá...”

Lục Cẩm Ngôn trầm mặc không nói. Bản khoản của đối phương anh có thể hiểu được, Phạm Gia Hoa không phải miêu hoặc cầu, cậu ta là lang, với người lạ mà nói, phải tin tưởng cậu ta ngay lập tức, chính là bị ép buộc.

“Cẩm Ngôn, không phải tôi không giúp cậu, tôi chỉ là... là... khụ...” Mặt người nhân viên ửng đỏ, “Cẩm Ngôn, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, cậu còn không hiểu tôi? Nếu là chuyện gì khác tôi nhất định giúp cậu, còn chuyện này... Xin lỗi...”

“Tôi hiểu rồi...”

Để đối phương không thấy xấu hổ, Lục Cẩm Ngôn vội đổi đề tài.

Sau đó, khi ra khỏi công ty kế toán, Lục Cẩm Ngôn không vội vàng trở về cửa hàng, anh chậm rãi đi dọc vỉa hè, nhìn thấy một quán café liền bước vào, gọi một ly café, ngồi dựa vào cạnh bàn kế bên cửa sổ suy nghĩ. Làm sao bây giờ? Bị từ chối, giờ nhờ ai đây? Trong lòng liệt kê những người bạn có thể nhờ được, càng nghĩ Lục Cẩm Ngôn càng thất vọng.

Những người khác nhất định cũng sẽ nghĩ giống viên kế toán. Bảo lãnh cho một con lang, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu một ngày nào đó lang thật sự phạm tội, người nguyên bản không liên can cũng vẫn phải chịu trách nhiệm, có lẽ không may còn phải vào tù, ai cũng sẽ không nguyện ý. Bạn bè đều có người phải lo, là người phải chịu trách nhiệm gánh vác gia đình, bắt bọn họ bất chấp nguy hiểm, Lục Cẩm Ngôn cũng không thể mở miệng nhờ vả được.

“Ai, mình nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản...” Lục Cẩm Ngôn tự trách, ảo não gãi đầu.

Trở lại tiệm COOKIE’S, Lục Cẩm Ngôn đứng ở cửa ra vào, hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình, ra vẻ thoải mái ‘chuyện đã xong’, sau đó đẩy cửa bước vào.

“Đại thúc,” Phạm Gia Hoa đứng phía sau quầy thu ngân, thấy Lục Cẩm Ngôn trở về, cậu vui vẻ kêu lên, “Chú đã về.”

“Ừ, tôi về rồi. Hôm nay cửa hàng có đông không?”

“Chocolate viên đều bán hết sạch, có thêm đơn hàng mới.” Phạm Gia Hoa vui vẻ vẫy vẫy một xấp đơn đặt hàng trong tay, “Chú thì sao? Mọi chuyện tốt không?”

“A, đều giao cho nhân viên kế toán.”

Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Phạm Gia Hoa đuổi sạch lo lắng trong lòng Lục Cẩm Ngôn, anh đột nhiên cảm thấy không nên vì một lần bị từ chối liền sa sút tinh thần cùng uể oải như vậy. Khi thay đồng phục anh nghĩ: nhất định còn có cách khác.

Đến chạng vạng, kết thúc một ngày buôn bán, Lục Cẩm Ngôn ở gian phía sau làm chocolate. Phạm Gia Hoa đứng ở gian hàng nhìn chăm chú Lục Cẩm Ngôn trong phòng chế biến được ngăn cách bởi vách kính trong suốt.

Lục Cẩm Ngôn có bàn tay phi thường xinh đẹp, ngón tay thon dài, từng đốt ngón tay mượt mà, móng tay được anh cắt ngắn gọn gàng, da tay cũng rất đẹp, tay anh chỉ nhìn một cách đơn thuần sẽ khiến người khác có ấn tượng anh là người ‘thực ôn nhuận, tính tình rất tốt’. Nhìn đôi tay thuần thực làm tan bơ, xắt hạnh nhân... những viên chocolate mỹ vị cuối cùng được Lục Cẩm Ngôn chế biến ra, trong lòng Phạm Gia Hoa có cảm giác thỏa mãn hơn nữa là kiêu ngạo.

Thổ lang thích ăn thịt, hơn nữa thích nhất là ăn thịt bò còn sống, cư nhiên chuyên chú nhìn nam nhân làm điểm tâm ngọt, ngay cả Phạm Gia Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc với chính bản thân mình. Rõ ràng không thích đồ ngọt, hiện tại đã hoàn toàn tiếp nhận mùi bánh cookies, tiểu thổ lang bắt đầu có cảm giác ‘mình không phải đã biến thành miêu rồi chứ’. Là yêu ai yêu cả đường đi lối về đi, nghĩ như vậy rồi sau đó lập tức phủ định, Lục Cẩm Ngôn mới không phải là quạ đen, chú ấy – là người rất ôn nhu, là người rất ấm áp.

Sau khi làm xong bánh cookies và chocolate ngày mai bán, Lục Cẩm Ngôn rửa tay, thay quần áo xong bước ra gian hàng bên ngoài. Phạm Gia Hoa đã quét dọn sạch sẽ cửa tiệm sau khi đóng cửa, cùng những khoản tiền thu được trong ngày cậu cũng đã nộp vào ngân hàng xong.

“Đều làm xong hết rồi?”

“Phải.” Phạm Gia Hoa lớn tiếng đáp.

Lục Cẩm Ngôn rất thích bộ dáng tiểu thổ lang tinh lực dồi dào, anh nhìn quanh cửa tiệm một chút, sau đó nói: “Đi thôi, về nhà.”

“Vâng.” Phạm Gia Hoa vui vẻ trả lời.

Trên đường về nhà, nhìn Lục Cẩn Ngôn bước từng bước chậm hơn mình, Phạm Gia Hoa nhìn không được vươn tay kéo anh, “Nhanh lên, đại thúc, chú bước thiệt là chậm.”

“Tôi đâu có chậm, đây là tốc độ bình thường, tốc độ bình thường.”

“Chú rõ ràng đi chậm rì.” Phạm Gia Hoa miệng nói, tay nắm bàn tay Lục Cẩn Ngôn, vui vẻ ngẩng đầu nhìn lên trời đêm thành phố.

Có sự trợ giúp của Phạm Gia Hoa, việc quản lý cửa hàng của Lục Cẩn Ngôn trở nên thoải mái, anh có nhiều thời gian hơn để chế biến cookies, còn có thể làm nhiều hơn mấy loại bánh ngọt thơm ngon.

Phạm Gia Hoa trở thành át chủ bài của COOKIE’S, sự anh tuấn của cậu thu hút không ít nữ giới. Tuổi Phạm Gia Hoa gần trưởng thành, trên người có sức sống tuổi thanh xuân của nam thanh niên, lại có sự trầm ổn thành thực của nam nhân. Cậu thu hút nữ giới các độ tuổi, từ nữ sinh trung học đến nữ nhân viên văn phòng, các nàng sẽ lưu luyến trong cửa tiệm, bắt chuyện với cậu. Biểu hiện của tiểu thổ lang vào những lúc đó phi thường tốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lễ phép có thừa, lại thêm phần phong độ làm cho Lục Cẩn Ngôn từng quen nhìn người trong giới quý tộc phải tán thưởng không ngừng.

“Thừa nhận tôi là một quý ông.”

Lần nọ, sau khi những vị nữ khách cất bước, Phạm Gia Hoa cười nói.

Lục Cẩn Ngôn gật gật đầu, “Àn.”

“Thừa nhận tôi là nam tử hán đi.” Phạm Gia Hoa còn nói thêm, theo bản năng ưỡn ngực ra. Chênh lệch tuổi tác làm Lục Cẩn Ngôn xem cậu như tiểu hài tử, còn nhỏ tuổi, Phạm Gia Hoa cũng không nguyện trong mắt Lục Cẩn Ngôn, cậu chính là một tiểu hài tử.

“Àn.”

Phạm Gia Hoa cố gắng làm ra biểu tình thành thực, đôi mắt đen láy nhìn Lục Cẩn Ngôn. Trong vẻ khấn thiết của đối phương mang theo nét trẻ con, có chút buồn cười lại có chút thật tình làm Lục Cẩn Ngôn nhìn không được bật cười.

“Uy, chú à, tôi rất nghiêm túc mà.”

“Hảo, cậu thành thực, cậu thành thực.” Lục Cẩn Ngôn cười quay lại phòng chế biến. Để lại Phạm Gia Hoa nét mặt giận dữ đứng giữa cửa hàng.

“Người khác đều chú ý, vì sao chú lại không chú ý đến tôi.”

Lục Cẩn Ngôn vẫn hao tâm tổn trí vì quyền tạm trú của Phạm Gia Hoa, anh hy vọng có thể làm tiểu thổ lang an tâm sống trong thành phố, quang minh chính đại đi ra ngoài. Từ khi rời bỏ công việc nhà hàng trước đây, Lục Cẩn Ngôn gần như hoàn toàn đoạn tuyệt với cuộc sống luẩn quẩn trước đây, anh hiếm khi liên lạc với đồng nghiệp, bạn bè lúc trước, chỉ những dịp đặc biệt vào ngày lễ ngày tết mới đến hỏi thăm người thầy đã dạy anh làm món điểm tâm ngọt cùng mấy người anh em bạn bè.

Nơi ở hiện tại của Lục Cẩn Ngôn giống như theo cách nửa ẩn cư, cũng không kết giao thêm bạn bè. Anh thật giống như một con ốc sên, lén lút bỏ đi, ngẫu nhiên sẽ thò đầu ra quan sát xung quanh, lặng lẽ liếc mắt nhìn một cái, sau đó lại chui vào trong vỏ. Nói không tịch mịch là nói dối, nhưng Lục Cẩn Ngôn cũng đang tận hưởng cuộc sống an bình hiện tại. Có thể không nhớ gì đến chuyện cũ, điều này làm tâm tình anh yên bình.

Vì Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn thử liên lạc với mấy người bạn cũ, nói lời nhờ vả họ, nhưng đều bị khéo léo cự tuyệt. Còn có người có thiện ý cảnh cáo Lục Cẩn Ngôn đừng dính vào chuyện thị phi. Biết bạn bè chỉ là quan tâm anh, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy an ủi, nhưng chuyện ở lại của Phạm Gia Hoa không giải quyết được, làm anh phiền lòng không thôi.

Hôm nay, từ trong công ty kế toán trở lại cửa hàng, Lục Cẩn Ngôn thấy Phạm Gia Hoa đang cùng mấy cô bé nói chuyện, không biết bọn họ đang nói gì, từng cô bé đều cười rất vui vẻ.

Thấy Lục Cẩn Ngôn đã trở lại, Phạm Gia Hoa chào, “Đại thúc.”

Để ý đến ánh mắt mấy cô gái đứng trên người Phạm Gia Hoa, Lục Cẩm Ngôn đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu tràn đầy, anh gật gật đầu với Phạm Gia Hoa, sau đó liền đi vào phòng chế biến phía sau.

Sau khi thay quần áo xong, Lục Cẩm Ngôn lặng lẽ từ cửa bên cạnh nhìn cửa hàng phía trước một chút, Phạm Gia Hoa vẫn đang tán gẫu với mấy cô bé kia, nói nói cười cười, cuộc đối thoại đứt quãng truyền đến.

“... Thật không?” Đây là thanh âm của Phạm Gia Hoa.

“Đương nhiên.” “... Chỗ đó cũng không xa.”

“Đúng vậy, muốn chạy qua cũng thuận tiện. Bên kia có vài nhà trọ.”

“... Vì cái gì a?”

“Chuyện này không thể nói, bí mật.” Đây cũng là thanh âm Phạm Gia Hoa.”

“Nha, đáng ghét, cái gì bí mật mà không thể nói cho người khác chứ.”

“... Chính là không thể nói.”

Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của nhóm thanh niên kia, Lục Cẩm Ngôn lặng lẽ cảm thán trong lòng: rốt cuộc là thanh niên trẻ tuổi, hấp dẫn lẫn nhau, Phạm Gia Hoa rốt cuộc vẫn động tâm với người khác phái.

“Là bí mật.” Đây là câu Lục Cẩm Ngôn nghe Phạm Gia Hoa nói. Anh thầm cảm thấy kinh ngạc, đến ngày hôm nay, tiểu thổ lang cũng có bí mật của riêng cậu rồi? Lại cẩn thận nghĩ lại, Phạm Gia Hoa đã dần dần có cuộc sống của mình, có bí mật cũng không kỳ quái.

Lục Cẩm Ngôn không khỏi có chút buồn rầu nghĩ: trong tương lai, một ngày nào đó Phạm Gia Hoa sẽ rời khỏi anh, đột lập, có nơi ở, có cuộc sống cùng bạn bè của riêng cậu. Thời điểm ban đầu thu lượm Phạm Gia Hoa, đó là hy vọng của Lục Cẩm Ngôn. Chính là tưởng tượng đến lúc tiểu thổ lang này sẽ rời khỏi anh, trong lòng Lục Cẩm Ngôn dâng lên một chút tư vị chua xót.

Có chút luyến tiếc. Nhưng là, đây là tương lai đã được đoán trước. Nghĩ đến đây, Lục Cẩm Ngôn hít sâu một hơi, vực dậy tinh thần, bắt đầu chế biến chocolate.

Những ngày tiếp theo, Lục Cẩm Ngôn đều không nói lời nào. Phạm Gia Hoa bận rộn công việc trong cửa tiệm, tựa hồ không chú ý đến điểm này, cũng không đến quấy rầy Lục Cẩm Ngôn làm việc.

Trong phòng chế biến phía sau, Lục Cẩm Ngôn ngẫu nhiên có thể nghe được phía trước truyền đến đôi ba câu nói, anh nghe không rõ ràng, có khi có thể nghe được tiếng cười. Biết tiểu thổ lang cao lớn anh tuần rất được hoan nghênh, Lục Cẩm Ngôn đột nhiên có cảm giác như người cha nhìn đứa con đang dần lớn lên. Tưởng tượng đến ‘Bọn họ vui vẻ như vậy mà mình thì cô đơn như thế này’, hiện tại cô đơn là do mình chọn, nên hẳn sẽ không để ý mới đúng, chính là trong lòng lại quan tâm. Tâm tình mâu thuẫn phức tạp làm Lục Cẩm Ngôn không khỏi dừng công việc trong tay lại.

Giật mình một lúc sau, “Mình đang suy nghĩ lung tung cái gì a.” Lục Cẩm Ngôn nhin không được lẩm bẫm, sau đó cười một cái, tiếp tục làm việc.

Sau tan tầm, Phạm Gia Hoa thay quần áo xong, nói với Lục Cẩm Ngôn đang đứng trước cửa tiệm: “Đại thúc, tôi... hôm nay có chút việc, trước không về nhà. Chú về một mình không sao chứ.”

Lục Cẩm Ngôn ngẩn người. cảm giác đầu tiên là mất mát, cảm giác thứ hai là – cậu ta hẹn hò.

A, cậu ta hẹn hò. Lục Cẩm Ngôn nhìn Phạm Gia Hoa đang đứng trước mặt anh. Thanh niên cao lớn anh tuần, mặc áo ba lỗ màu đen, áo khoác da cùng quần jean đen, lộ ra dáng người cậu cường tráng. Phạm Gia Hoa nhìn có vẻ gầy, thực tế có cơ thể rắn chắc, dáng người tràn ngập hương vị nam nhân, tin chắc người khác phái sẽ chú ý điểm này. Hôm nay, Phạm Gia Hoa tựa hồ không cố ý chải chuốt đầu tóc, làn da rám nắng, đôi mắt sáng như sao, nụ cười rạng rỡ, phải thừa nhận, cậu thật sự rất tuần tú.

“Được, cậu đi đi.” Lục Cẩm Ngôn mỉm cười gật đầu.

“Tôi đi đây. Tôi sẽ không về nhà muộn. Chú không cần lo cho tôi.” Phạm Gia Hoa vẫy vẫy tay với Lục Cẩm Ngôn, sau đó xoay người chạy theo hướng ngược lại.

Nhìn thân ảnh khuất xa giữa hoàng hôn, Lục Cẩm Ngôn đột nhiên có cảm giác bị thương. Từ khi thu lưu Phạm Gia Hoa đến nay, vẫn luôn là hai người cùng sống vai về nhà, Phạm Gia Hoa luôn nói rất nhiều, đem mọi chuyện thấy được nghe được suốt một ngày làm việc đều nhất nhất kể lại với Lục Cẩm Ngôn. Hai người một đường nói nói cười cười. Trước kia, Lục Cẩm Ngôn còn cảm thấy Phạm Gia Hoa có chút ồn ào, luôn một mình nói không ngừng, hôm nay, đi một mình về nhà, Lục Cẩm Ngôn cảm thấy thực tịch mịch.

Vì cái gì? Chỉ bất quá có mấy tháng ngắn ngủi. Bản thân Lục Cẩm Ngôn chưa phát hiện ra, anh đối với loại tình cảm không muốn xa rời Phạm Gia Hoa đã mãnh liệt đến mức độ nào rồi.

Rồi thì cậu ta cũng sẽ rời đi. Lục Cẩm Ngôn nói với bản thân như vậy.

9. Chương 7

Một góc thành phố, Phạm Gia Hoa đang đứng trong một quảng trường thương mại tổng hợp khổng lồ. Dừng lại trước một quầy hàng bán hàng độc quyền, Phạm Gia Hoa cúi đầu nhìn kỹ những món hàng bày biện bên trong.

“Thích cái nào, có thể lấy cho anh xem.” Cô gái bán hàng mặc đồng phục tươi cười giới thiệu sản phẩm.

“Làm ơn lấy cái này cho tôi xem một chút.” Phạm Gia Hoa chỉ chỉ tay.

Nhìn kỹ chiếc ví nam trong tay, Phạm Gia Hoa lại đem nó trả lại cho cô gái bán hàng, “Cám ơn.” Sau đó ra khỏi quầy hàng.

Bây giờ vẫn chưa mua được, hôm nay Phạm Gia Hoa chỉ đến chọn trước mà thôi.

Từ sau khi nhìn thấy tấm ảnh trong ví tiền của Lục Cẩm Ngôn, Phạm Gia Hoa bắt đầu dốc lòng suy nghĩ phải tự mình mua một chiếc ví cho Lục Cẩm Ngôn sử dụng, cậu tin cậu nhất định có thể thuyết phục Lục Cẩm Ngôn sử dụng chiếc ví mới, sau đó cậu sẽ nghĩ cách tiêu hủy tấm ảnh kia. Đây là kế hoạch của tiểu thổ lang. Hai người họ khẳng định đã chia tay, còn giữ hình lại để nhớ nhưng gì nữa? Không bằng có một khởi đầu mới. Nếu đại thúc vẫn không muốn, ài, vậy nam nhân chính là không quyết đoán, liền để cậu giúp chú ta giải quyết luôn.

Đại thúc chỉ cần nghĩ đến một mình cậu, nhìn một mình cậu là được rồi.

Muốn mua ví mới, hơn nữa muốn mua được chiếc ví tốt tặng cho Lục Cẩm Ngôn, Phạm Gia Hoa thật sự hao tổn không ít tâm tư. Cậu đối với những món hàng xa xỉ không am hiểu, cũng không có khái niệm thương hiệu. Muốn tặng cho Lục Cẩm Ngôn, đương nhiên phải là thứ tốt. Vì thế Phạm Gia Hoa nhờ những vị khách thường đến cửa tiệm mua cookies và chocolate chỉ dẫn.

Từ nữ nhân viên văn phòng đến nữ sinh trung học, nhóm nữ giới này cho Phạm Gia Hoa không ít ý kiến. Sau khi đem các thông tin thu được tổng hợp lại, Phạm Gia Hoa chọn được một cửa hàng đồ da nổi tiếng. Hôm nay, cậu đặc biệt đến cửa hàng đó xem qua, chọn kiểu dáng trước.

Nói muốn mua, bây giờ còn chưa được. Phạm Gia Hoa cũng không phải không có tiền. Tháng đầu tiên làm việc ở Cookie's cậu đã nhận được tiền lương Lục Cẩm Ngôn phát. Phạm Gia Hoa tạm thời không chi tiêu xã giao gì, ăn ở đều tại Lục gia, mấy tháng qua cũng dư ra được một chút tiền.

Phạm Gia Hoa không muốn dùng tiền này. Thứ nhất, tiền lương cậu đưa cho Lục Cẩm Ngôn cất giùm, mỗi tháng chỉ nhận từ Lục Cẩm Ngôn một ít tiền tiêu vặt. Nếu lấy khoản tiền tiết kiệm đó thì phải nhờ Lục Cẩm Ngôn, có lẽ sẽ khiến Lục Cẩm Ngôn nghi ngờ. Kinh hỉ bất ngờ thì tốt hơn; vả lại, tiền lương từ Lục Cẩm Ngôn phát, nhìn từ góc độ khác, chính là lấy tiền của Lục Cẩm Ngôn mua quà cho Lục Cẩm Ngôn, Phạm Gia Hoa không muốn như vậy, cậu hy vọng có thể kiếm được tiền từ chỗ làm khác, sau đó mua quà cho Lục Cẩm Ngôn.

Nói đến làm việc, Phạm Gia Hoa chính là đắn đo suy tính. Cậu hỏi những người khách hay mua hàng ở tiệm có công việc nào thích hợp không, vừa hỏi xong phát hiện cơ hội làm việc cũng không nhiều.

Có vị khách đề nghị với Phạm Gia Hoa, muốn cậu làm chuyển phát nhanh, trợ lý văn phòng, lễ tân, nhưng như vậy nhất định phải rời Cookie's, kế hoạch sẽ bại lộ. Nếu bị phát hiện, sẽ không còn sự ngạc nhiên nào nữa. Phạm Gia Hoa hy vọng có thể tìm được công việc phải là sau khi hết giờ làm ở tiệm bánh, hơn nữa công việc mới cũng không thể tan ca quá muộn. Về khuya mỗi đêm, Lục Cẩm Ngôn khẳng định sẽ lo lắng.

Lúc này Phạm Gia Hoa rất chán nản, có thể nói cơ hội việc làm thật sự không nhiều. Nghĩ đến đây, Phạm Gia Hoa càng thêm cảm ơn Lục Cẩm Ngôn đã thu lưu mình.

Sau đó, nhóm nữ sinh hay đến tiệm mua chocolate mang đến cho Phạm Gia Hoa một tin tức. Cô gái nói cô đã từng làm việc trong một cửa hàng 24 giờ bán thức ăn nhanh, rất thân với quản lý, cũng quen biết mấy cửa hàng trưởng. Nàng nói với Phạm Gia Hoa, nàng có thể giới thiệu Phạm Gia Hoa đến làm việc tại cửa hàng thức ăn nhanh vào ca tối, làm việc từ tám, chín giờ tối đến mười hai giờ, chính là, nếu không làm hết ca thì sẽ ảnh hưởng đến tiền lương.

Thấy thời gian khá thích hợp, Phạm Gia Hoa vui vẻ nhận lời. Cậu nhờ giới thiệu, đồng thời giải thích rõ mình chỉ làm trong thời gian ngắn, kiếm được đủ tiền sẽ chấm dứt.

Hôm nay, sau khi Phạm Gia Hoa tan tầm đến quảng trường này, một là đến cửa hàng nhìn một cái, hai là chờ tin tức về công việc của cậu.

Đứng chờ ở cửa hàng tổng hợp trong quảng trường không bao lâu, thân ảnh các cô gái liền xuất hiện.

“Thế nào? Có được không?” Thấy các nàng đến, Phạm Gia Hoa cất tiếng hỏi.

“Đã nói với quản lý, anh ấy nói ngày mai anh đến gặp mặt một chút. Tôi đã hẹn giúp anh lúc tám giờ tối, có được không?”

“Được, được, cảm ơn.” Phạm Gia Hoa liên tục gật đầu.

“Sao lại nói chỉ làm một thời gian, vậy sau đó đến cửa hàng, không còn thấy anh nữa.” Trong câu nói của nữ hài tử có chút thất vọng, “Hơn nữa nhân viên giống như anh, cửa hàng cũng hy vọng giữ anh lại lâu một chút.” Nói xong, mấy nữ hài tử nhìn nhau cười.

“Xin các cô, giúp tôi giải thích với quản lý và cửa hàng trưởng một chút. Tôi cần tiền, nhưng sau khi kiếm đủ tiền rồi tôi sẽ về lại Cookie's siêng năng làm việc. Một mình đại thúc tôi sẽ lo lắng, hơn nữa một mình chú ta cũng sẽ bận rộn. Tôi sẽ cố gắng làm tốt công việc tại cửa hàng thức ăn nhanh.” Phạm Gia Hoa chấp hai tay thỉnh cầu. Đôi mắt đen láy, hồn nhiên như cún con thực có thể đánh động lòng người.

“A, đại thúc của anh là lớn nhất.” Nhóm nữ hài tử cười nói.

“Đúng vậy. Đại thúc thực làm người ta lo lắng.”

“Không thành vấn đề. Chúng tôi tận lực giúp anh thực hiện.”

“Cảm ơn.”

Thấy mấy nữ hài tử muốn đi loanh quanh, Phạm Gia Hoa gọi các nàng lại, “Uy, này... trước đây các cô nói có tiệm chụp hình, khu thương mại này có không?”

“Có a, ở lầu ba.”

“Dẫn tôi đi được không?”

Trong kế hoạch của Phạm Gia Hoa, tặng ví chỉ một phần, còn phải có hình chụp, cậu muốn chụp hình mình rồi tặng tất cả cho Lục Cẩm Ngôn.

Trước kia Phạm Gia Hoa chưa bao giờ chụp hình, đứng trước ống kính sát vào người cậu bất giác cứng đờ cả người, cũng không biết nên tạo tư thế gì cho tốt, gượng cười với ống kính. Tuy vậy, hình chụp ra nhìn vẫn đẹp. Người đẹp trai rõ rệt không giống nhau.

Cầm lấy tấm ảnh, Phạm Gia Hoa nhú mày, “Xấu hoắc.”

Mấy nữ hài tử vẫn chưa rời đi, các nàng xem ảnh được in ra, buồn cười với tư thế cứng ngắc cùng biểu hiện vụng về của Phạm Gia Hoa, các nàng bình luận, “Sao lại xấu hoắc a, rất tuần tú. Anh tùy tiện chụp còn đẹp trai như vậy mà.”

“Thật không?”

Phạm Gia Hoa lại chụp một tấm khác, vẫn đang không hài lòng, nhìn tấm ảnh liền ngẩn người.

“Còn chưa hài lòng a.”

“Không, nhìn không đẹp lắm.”

Nghĩ nghĩ, Phạm Gia Hoa nhanh trí, vươn tay với mấy cô bé ra hiệu, “Gương, các cô nhất định có mang gương theo, cho tôi mượn dùng một chút.”

Nhìn mình trong gương, Phạm Gia Hoa nhin không được le lưỡi. Sau đó cậu lại chìa tay ra, “Lược, cho tôi mượn cây lược một chút.”

Giữa tiếng cười đùa của nhóm nữ hài tử, Phạm Gia Hoa cầm lược, cậu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt các nàng, cũng không cố kỵ ánh mắt người đi đường ngoái nhìn lại, bắt đầu nhìn vào gương, sửa lại tóc.

“Ha, anh sao lại thú vị như thế.”

Các cô gái nhìn cách Phạm Gia Hoa chải chuốt, lại cười đùa tiếp. Kỳ thật không phải các nàng cười nhạo cậu. Phong thái của Phạm Gia Hoa vừa tự nhiên lại ngay ngô, tràn ngập nhiệt huyết khó nói thành lời, cậu muốn làm tốt chuyện này như thế, điểm này làm các nàng có chút cảm động.

“Để chúng tôi chỉ anh tạo dáng chụp hình nha.”

Phạm Gia Hoa lắc đầu, “Không cần, tư thế con gái các cô bày ra hảo ngọc.”

“Gi chứ, chúng tôi muốn chỉ anh, anh còn chê nữa.”

“Tư thế của các cô rất ngọc. Tôi không cần.”

Phạm Gia Hoa một lòng hy vọng có thể chụp ra được tấm ảnh tuần tú đầy khí phách nam nhân.

Cuối cùng lại chụp hai tấm, nhìn lại, Phạm Gia Hoa vẫn không hài lòng lắm. Lo lắng Lục Cẩm Ngôn ở nhà một mình, cậu quyết định về nhà trước, lần sau đến chụp tiếp, cho đến khi nào có được tấm ảnh thấy hài lòng mới thôi. Cảm ơn các cô gái rồi tạm biệt, Phạm Gia Hoa rời khu thương mại, cảm thấy mỹ mãn đi về nhà.

Giúp Phạm Gia Hoa mở cửa, Lục Cẩm Ngôn mỉm cười nói: “Đã về rồi.”

“Ừ, đã về.”

Thấy Phạm Gia Hoa mặt mày hớn hở vào cửa, Lục Cẩm Ngôn không khỏi nghĩ thầm, ‘Xem ra cuộc hẹn hôm nay của cậu ta rất vui.’

“A, đại thúc xem TV một mình. Ngô, không phải trước đây chú nói chương trình này dở ẹt hay sao?” Phạm Gia Hoa bước vào phòng, nhìn chương trình TV, không khỏi cất tiếng hỏi.

“A... A... chính là...”

Lục Cẩm Ngôn không biết nên trả lời thế nào cho đúng. Một mình anh ở nhà, tâm thần không yên, lúc thì nghĩ cách giúp Phạm Gia Hoa, giúp cậu độc lập, giúp cậu tìm bạn gái, giúp cậu lập nghiệp xây dựng gia đình; lúc thì luyến tiếc để tiểu hổ lang rời đi, muốn giữ cậu lại bên cạnh. Lục Cẩm Ngôn nghĩ rất nhiều, thực rồi trí, thậm chí quên không để ý đến chương trình TV, anh căn bản không biết anh đang xem cái gì.

“Chúng ta xem chương trình khác đi.” Phạm Gia Hoa nói xong liền đổi kênh, sau đó lấy bia từ tủ lạnh ra, “Đại thúc, muốn uống một chai không?”

Lục Cẩm Ngôn nhìn bộ dáng xuân phong đắc ý của Phạm Gia Hoa, trong lòng anh cảm thấy là lạ, gật đầu muốn che giấu, “Được, tôi đi làm một ít cá nướng để cậu ăn cùng.”

Nhìn Phạm Gia Hoa uống bia, Lục Cấn Ngón không khỏi cảm thấy cậu dường như trưởng thành hơn nhiều. Gương mặt anh tuần làm Lục Cấn Ngón không thể rời mắt. Anh đột nhiên phát hiện, nếu có một ngày Phạm Gia Hoa thật sự tỏ ý muốn rời đi, trong lòng anh nhất định rất luyến tiếc, nhưng mà, anh nhất định vẫn để cậu ấy đi.

Tâm tình mâu thuẫn làm biểu tình Lục Cấn Ngón lộ ra một chút thống khổ, lúc này, Phạm Gia Hoa dường như để ý đến, quay đầu lại.

“Đại thúc, làm sao vậy?”

Được lay tỉnh, Lục Cấn Ngón vội vàng cười cười, “Không, không có gì.”

Quan sát Lục Cấn Ngón, Phạm Gia Hoa ẩn ẩn cảm thấy Lục Cấn Ngón bất an. Cậu nghĩ nghĩ, thấy Lục Cấn Ngón lẽ ra sẽ không phát hiện kế hoạch của cậu mới đúng, vì thế an tâm cười với Lục Cấn Ngón.

Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Phạm Gia Hoa làm Lục Cấn Ngón tâm động. Phạm Gia Hoa còn trẻ như vậy, tương lai sẽ có rất nhiều người thích, Lục Cấn Ngón cảm thấy anh không nên ràng buộc cậu. Nếu Phạm Gia Hoa phải đi, liền để cậu đi là tốt nhất. Trước đây thu lưu cậu, khi đó chẳng phải đã hy vọng cậu có thể tốt hơn sao. Nghĩ đến đây, Lục Cấn Ngón cũng thả lỏng dần.

Cúi đầu nhấp một ngụm bia, Lục Cấn Ngón thấy kỳ quái. Không biết vì sao, hình như hôm nay bia đắng hơn mọi ngày.

10. Chương 8

Hôm sau, hai người vẫn như thường lệ cùng đi đến Cookie’s. Khoảng giữa trưa, mấy nữ hài tử lại đến tiệm bánh.

Lục Cấn Ngón nhận ra mấy nữ hài tử, là mấy cô gái chàng vạng hôm qua đến mua hàng. Các thiếu nữ, nét cười như hoa. Nhìn Phạm Gia Hoa cùng mấy nữ hài tử cười đùa, Lục Cấn Ngón không khỏi cúi đầu. Quả nhiên, vẫn là các nàng có sức hấp dẫn với cậu hơn.

Trong tiệm, nhóm nữ hài tử đang nói chuyện với Phạm Gia Hoa, “Tám giờ tối hôm nay, đừng quên đến làm việc nha.”

“Đã biết, cảm ơn! Tôi nhất định đến đúng giờ.”

“Tôi đã nói với quản lý rồi, nếu anh làm việc tốt, quản lý sẽ điều anh đến chi nhánh gần đây làm việc. Như vậy, tối anh có thể về nhà sớm hơn. Sẽ không lo lắng cho đại thúc anh ở nhà một mình nữa.”

Phạm Gia Hoa nhất thời mừng rỡ, “A, thật không? Rất cảm ơn!”

“Nhìn anh lo lắng cho đại thúc nhà anh như vậy, liền giúp anh tranh thủ một chút.”

“Cảm ơn!”

“Vậy mời chocolate sẽ không sao đi.”

“Không thành vấn đề. Các cô chọn đi, tôi sẽ trả.”

“Chúng tôi cũng không khách sáo đâu.”

Cách cửa kính, Lục Cấn Ngón ở trong phòng chế biến nhìn mấy nữ hài tử liên tục cười đùa với Phạm Gia Hoa, sau đó các nàng còn phân công nhau chọn vài thanh chocolate, Phạm Gia Hoa gói tất cả chocolate đưa cho các nàng nhưng không lấy tiền, rồi vẫy tay tiễn các nàng ra về. Đợi cho thân ảnh nhóm nữ hài tử khuất xa, Phạm Gia Hoa lấy tiền của mình bỏ vào máy. A, cậu ta đã biết tặng quà để nữ hài tử vui lòng, có tiền bộ.

Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ về mình. Anh cũng chưa từng có tình yêu như vậy, anh luôn xem nữ giới là bạn bè. Trước đây, anh đã yêu một người, phương thức Lục Cẩn Ngôn biểu đạt tình cảm chính là chế biến những chiếc bánh có hương vị, hình dáng mới lạ, sau đó mời người kia nếm thử.

Người kia... kỳ thật anh ta cũng không thích đồ ngọt, lại càng không ăn đồ ngọt, Lục Cẩn Ngôn bị thương nhớ lại, anh ta chỉ là có khả năng đánh giá, nhận xét các loại bánh ngọt hoặc món điểm tâm ngọt đang được yêu thích trên thị trường thôi.

Lục Cẩn Ngôn rất thích làm bánh ngọt, từ nhỏ đã theo một người nổi tiếng học hỏi, có thể chế biến bánh kem thuần vị Tây phương, anh lại chưa bao giờ có cơ hội đưa những món điểm tâm đó cho người mình yêu nếm qua. Người trước kia, anh ta không thích (ngọt); người đang ở trước mắt, Lục Cẩn Ngôn nhìn bóng dáng Phạm Gia Hoa đứng sau quầy thu ngân xuyên qua lớp cửa kính, cậu ta, cậu ta thích ăn thịt hơn, Lục Cẩn Ngôn cười khổ nghĩ.

Đến chiều, lúc sắp đóng cửa, Lục Cẩn Ngôn thấy mấy nữ hài tử kia lại đến. Thật đúng là dính người, một ngày phải gặp nhau mấy lần. Lục Cẩn Ngôn không khỏi chua xót.

Mấy nữ hài tử dẫn thêm mấy người bạn đến mua bánh, đồng thời các nàng cũng dặn dò Phạm Gia Hoa thêm một chút, nói anh phỏng vấn nên dừng đến trễ. Đương nhiên, nhóm nữ hài tử cũng có tư tâm, yêu thích cái đẹp ai cũng có, tiện đường ghé ngang ngắm anh chàng đẹp trai, bao nhiêu lần cũng không đủ.

Sau khi đóng cửa, Phạm Gia Hoa lại nói với Lục Cẩn Ngôn cậu có việc phải làm, muốn Lục Cẩn Ngôn một mình về nhà trước, Lục Cẩn Ngôn rất bình tĩnh gật đầu đồng ý, cũng không hỏi gì.

Nhìn Phạm Gia Hoa sắp khuất xa, Lục Cẩn Ngôn vốn định nói ‘Về sớm một chút’, cảm thấy không ổn, lại muốn nói ‘Đi đường cẩn thận’, càng cảm thấy không ổn, cuối cùng, anh mấp máy, cái gì cũng không nói.

Trên đường một mình về nhà, đèn đường hắt bóng Lục Cẩn Ngôn cô đơn xuống đất.

Phạm Gia Hoa phỏng vấn vô cùng thuận lợi. Cửa hàng trưởng vừa thấy anh chàng trẻ tuổi cười tươi như hoa, anh khí bình bình liền thích cậu, biết cậu còn làm việc cho nơi khác rồi mới đến đây lại càng hài lòng.

“Vậy cậu học cách sử dụng máy tính tiền sẽ rất nhanh.”

Tiệm thức ăn nhanh này gần khu thương mại, gần đó lại có hai trường đại học, sinh ý phi thường tốt, khách đến như mây. Cửa hàng trưởng hỏi Phạm Gia Hoa hôm nay có làm luôn hay không, công tác vệ sinh trước rồi làm việc, Phạm Gia Hoa đồng ý. Thay chiếc áo sơ mi ngắn tay cùng quần dài đồng phục, Phạm Gia Hoa bắt đầu làm việc, khuôn mặt anh tuấn dưới chiếc nón lưỡi trai rất nhanh đã thu hút không ít sự chú ý của khách hàng.

Phạm Gia Hoa làm không ngừng tay đến lúc tan ca, sự chịu khó cùng chủ động, nhiệt tình của cậu làm cửa hàng trưởng khen ngợi hết sức. Hẹn giờ giấc ngày mai đến làm, Phạm Gia Hoa vui vẻ về nhà.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, Phạm Gia Hoa cất cao giọng nói: “Đại thúc, tôi đã về.”

Lục Cẩn Ngôn mỉm cười đứng dậy, “Cậu về rồi.” Tuy không ngừng tự nói với mình phải buông tay, nhưng nhìn Phạm Gia Hoa kết thúc cuộc hò hẹn về nhà, trong lòng Lục Cẩn Ngôn vẫn có cảm giác khó nói nên lời.

Tan tầm ngày hôm sau, Phạm Gia Hoa lại nói: “Đại thúc, chú về nhà trước đi, tôi có chuyện phải làm.”

Lục Cẩn Ngôn nâng tay khê vuốt lọn tóc bên thái dương Phạm Gia Hoa, sau đó ôn hòa cười nói với cậu: “Đi đi.” Lục Cẩn Ngôn không truy hỏi, anh biết nam nữ yêu nhau luôn hy vọng giờ giờ phút phút đều nhìn thấy nhau, Phạm Gia Hoa chỉ có ba tiếng ngắn ngủi để hẹn hò bạn gái, cũng không quá đáng.

Nhận thấy vẻ mặt của Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa gơ hai tay lên tỏ ý: “Đại thúc, tôi không làm chuyện xấu, chú đừng suy nghĩ lung tung.”

“Àn, tôi biết.” Lục Cẩn Ngôn tin tưởng cách sống của Phạm Gia Hoa.

Phạm Gia Hoa cười, cảm giác được tín nhiệm thật tốt.

Thấy Lục Cẩn Ngôn muốn đi, Phạm Gia Hoa gọi anh lại, “Đại thúc, chú không nói với tôi ‘Đi cẩn thận’ hay đại loại như vậy sao? Chú không lo cho tôi sao?”

Có lo lắng nha, Lục Cẩn Ngôn nghĩ, dù sao cũng là đêm tối, hơn nữa mấy bữa trước sau mười hai giờ khuya Phạm Gia Hoa mới về. Chính là anh lấy tư cách gì để nói đây, có lẽ những lúc đó Phạm Gia Hoa đang cùng bạn gái xem phim, hoặc đang thủ thủ với nhau trong cảnh đêm. Dận ‘cẩn thận’ sao? Tự Lục Cẩn Ngôn còn mắc cười, không nên, tin vào Phạm Gia Hoa luôn biết chừng mực, có lẽ cậu vẫn còn non nớt, nhưng cậu cũng không phải tiểu thổ lang to đầu mà ngọc không biết suy tính.

Lục Cẩn Ngôn cười cười, vẫy vẫy tay, sau đó xoay người đi.

Phạm Gia Hoa khe khẽ chu miệng, nhìn chăm chăm Lục Cẩn Ngôn đi xa, cậu gãi gãi đầu, oán niệm nói, “Đại thúc không quan tâm tôi.” Nhớ ra mình còn phải đi làm, Phạm Gia Hoa không suy nghĩ nhiều, xoay người chạy vội đi. Lúc này Phạm Gia Hoa không để ý, giữa nụ cười của Lục Cẩn Ngôn ẩn ẩn sự chua xót.

Phạm Gia Hoa chính thức làm việc ở cửa hàng thức ăn nhanh. Một tuần trôi qua rất nhanh, cậu và các đồng nghiệp dần quen thân. Cậu chăm chỉ, nhiệt tình lại thân mật nên được các đồng nghiệp phi thường hoan nghênh, hợp tác phi thường tốt, tình tình tốt lại vui vẻ giúp đỡ người khác, còn lịch sự có thừa với đồng nghiệp, cử chỉ đoan chính, cửa hàng trưởng lớn tuổi cùng quản lý đều thích cậu.

Phạm Gia Hoa anh tuần trở thành khối chiêu bài của cửa hàng, có người tới nào cũng đến, chỉ để ngắm anh chàng đẹp trai thôi.

Theo kế hoạch ban đầu của Phạm Gia Hoa, chỉ cần kiếm đủ tiền mua quà cho Lục Cẩn Ngôn sẽ chấm dứt công việc. Một chiếc ví nam hàng hiệu cũng không quá mắc, Phạm Gia Hoa tính toán một chút, cậu dự tính tiền công khoảng hai tháng là vừa đủ.

Phạm Gia Hoa muốn nhanh chóng kết thúc công việc đêm khuya này, cậu đã để ý thấy, đối với việc mỗi tối đều đi đến khuya lơ khuya lác mới về của cậu, Lục Cẩn Ngôn cũng không nghi ngờ, mà còn bộc lộ một loại cảm xúc khác. Cũng không giống như giận dữ, cũng không phải lo lắng, mà là cảm xúc làm Phạm Gia Hoa có chút không hiểu rõ, tựa như cổ tử ra cao hứng muốn nói ‘tôi biết rồi nha’.

Qua chuyện này, Phạm Gia Hoa nhìn được Lục Cẩn Ngôn để ý cậu, quan tâm cậu, cũng không coi cậu chỉ là nhân viên của Cookie’s, là cậu em nhỏ, hay là khách ở tạm nhà anh, chuyện này khiến Phạm Gia Hoa rất cao hứng.

Kỳ thật trong lòng chú ấy rất để ý đến mình đi. Phạm Gia Hoa không khỏi đắc ý nghĩ.

11. Chương 9

Lại đến ngày nghỉ của Cookie’s, Lục Cẩn Ngôn hẹn người bạn cũ trước đây ra ngoài uống trà.

“Đã lâu không gặp.” Người bạn cảm khái nói, sau đó chăm chú quan sát Lục Cẩn Ngôn.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

“Cậu một chút cũng không thay đổi.” Người bạn cười nói.

Lục Cẩn Ngôn lộ ra nụ cười gượng, cúi đầu.

“Gần đây làm gì, vẫn đang gầy dựng cửa hàng kia của cậu?” Người bạn mang ngữ điệu thân thiết hỏi.

“Phải.”

“Hẳn kinh doanh không tồi, tay nghề của cậu tôi biết rõ nhất.”

“Còn... cậu khỏe không... đừng để ý đến sinh ý thịnh vượng, thu chi cân đối dư ra một chút là được rồi.”

“Bây giờ vẫn một mình lo cho cửa hàng sao? Cậu một mình có bận rộn dữ không?” Người bạn hỏi.

“Tìm được một người vừa làm vừa học.”

“Là học trò trong học việc ầm thực sao? Nhất định sẽ là bậc thầy món điểm tâm ngọt trong tương lai đi.” Người bạn nhất thời cảm thấy hứng thú hỏi thăm.

“Không...”

“Di, vậy cậu ta có thể giúp gì được cho cậu không? Hay chỉ dọn dẹp cửa hàng rồi nhận tiền công?”

“Nói đến cậu ta, có chút chuyện, là một yêu cầu quá đáng, nhờ cậu giúp tôi.” Lục Cẩm Ngôn nói.

“Nói nghe thử xem.” Người bạn uống trà, ung dung nói.

Lục Cẩm Ngôn đem chuyện của Phạm Gia Hoa nói thẳng, sau đó nhờ người bạn có thể cùng anh làm người bảo lãnh, giúp Phạm Gia Hoa xin quyền cư trú.

Người bạn kia nghe xong, trầm ngâm một chút, sau đó lộ ra nụ cười có lỗi, “Cẩm Ngôn, không phải tôi không muốn giúp cậu, bất quá, cậu cũng biết, y là lang, chuyện này... chuyện này...”

“Tôi hiểu rồi...” Lục Cẩm Ngôn cúi đầu.

“Đúng rồi, Tony có liên lạc với cậu không?” Người bạn kia hỏi.

Đột nhiên nghe nhắc đến cái tên ấy, Lục Cẩm Ngôn không khỏi chấn động, sau đó cuống quýt lắc đầu, “Không, không, không có.”

“Nga, như vậy sao...” Người bạn kia lại nói tiếp: “Cậu có thể tìm cậu ta thử xem, cậu ta có lẽ có thể giúp được cậu, cậu cũng biết Tony, mối quan hệ của y rất rộng.”

Lục Cẩm Ngôn nghe xong, không nói gì. Lục Cẩm Ngôn không phải không hiểu người bạn kia muốn nói gì, chính xác, Tony là người thật sự có cách, chính là Lục Cẩm Ngôn đã không còn muốn gặp anh ta, cũng không còn muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với anh ta nữa.

Uống trà xong, người bạn kia ra về trước, Lục Cẩm Ngôn ở lại gọi một ly café, một mình suy nghĩ, chậm rãi uống café. Ra khỏi quán café, Lục Cẩm Ngôn có cảm giác chán nản mất hồn. Những câu nói của người bạn kia làm Lục Cẩm Ngôn nhớ lại, những chuyện cũ trước kia ùa về, tâm sự nặng nề. Lục Cẩm Ngôn vốn là kiểu người nặng tâm sự, từ khi xa rời cuộc sống trước đây, xa rời những người bạn cũ, tâm tình đã dần bình lặng. Hiện tại chuyện xưa được nhắc lại, giống như ném một quả bom xuống mặt hồ yên ả.

Sau khi đi bộ một đoạn đường, Lục Cẩm Ngôn muốn ngồi xe, khi thò tay vào túi tiền, anh phát hiện ví tiền không biết từ khi nào đã không cánh mà bay.

Có lẽ là làm rơi mất, Lục Cẩm Ngôn cười khổ nghĩ, anh mất hồn mất vía nên căn bản không nhận ra. Quên đi, như vậy cũng được, Lục Cẩm Ngôn từ bỏ ý định đi xe buýt, tiếp tục cất bước tiến về phía trước, đi bộ thẳng về nhà.

Khi ăn cơm tối, Phạm Gia Hoa nhận thấy Lục Cẩm Ngôn lơ đãng, cậu vươn tay xoa trán Lục Cẩm Ngôn, “Đại thúc, chú sao vậy? Biểu tình có chút hoảng hốt, sinh bệnh sao? Có chỗ nào không thoải mái?”

Lục Cẩm Ngôn vội vàng che giấu, cố rặn ra một nụ cười, “Không, không có. Có lẽ hơi mệt chút thôi.”

Phạm Gia Hoa không khỏi miễn cưỡng nghĩ, có phải vì gần đây cậu luôn ra ngoài làm việc, gia tăng áp lực cho Lục Cẩm Ngôn rồi không. Nghĩ đến công việc ở cửa hàng thức ăn nhanh cũng sẽ nhanh kết thúc, Phạm Gia Hoa không nói thêm gì nữa.

Lãnh được tiền công cuối cùng, Phạm Gia Hoa vui mừng định đi mua ví tiền trước, sau đó đem tấm ảnh đã chuẩn bị hảo nhét vào. Xách theo chiếc túi nhỏ nhỏ đựng chiếc ví, ngân nga bài hát đi về nhà, Phạm Gia Hoa tưởng tượng sau khi tặng nói cho Lục Cẩm Ngôn, đối phương sẽ có phản ứng như thế nào. Vui vẻ? Kích động? Ngượng ngùng? Mơ mơ màng màng suy nghĩ, Phạm Gia Hoa không để ý liền đựng thẳng vào người qua đường hướng ngược lại.

“A, xin lỗi.” Phạm Gia Hoa giơ tay tỏ ý, hướng đối phương cười xin lỗi.

Hiển nhiên đối phương không hài lòng với lỗi của Phạm Gia Hoa, y nâng tay xoa bả vai bị đụng phải, lớn tiếng trách mắng: “Uy, mày đi đường kiểu gì vậy hả, nghênh nghênh ngang ngang không nhìn đường.”

Phạm Gia Hoa hoàn toàn nghĩ va chạm kiểu này sẽ không phải khiến đối phương có phản ứng như thế, cậu mở to mắt nhìn, cười nói: “Xin lỗi...”

Đối phương quả thực nóng nảy, la lối lớn tiếng: “Nói tiếng xin lỗi thì xong hả?”

Phạm Gia Hoa nhất thời tức giận trong lòng, cậu cảm thấy đây chỉ là va chạm bình thường, đối phương cũng không cậu đụng té bị thương hoặc đại loại vậy, đối phương không chịu buông tha thái độ hung hăng làm Phạm Gia Hoa không hiểu gì, ngữ khí bắt đầu không khách sáo nữa.

“Tôi đã giải thích rồi, anh còn muốn gì nữa?”

“Ồn ào, thái độ của mày là sao! Đụng vào người khác lại còn lý sự!”

Phạm Gia Hoa càng thêm tức giận, vừa rồi rõ ràng thái độ giải thích của cậu rất tốt, sao lại có thể nói như vậy!

Hai bên khắc khẩu, đều là người trẻ tuổi, đều đang tức giận, sau khi nói vài câu bắt đầu khiêu khích, sau đó biến thành động thủ. Không bao lâu, xung quanh cả hai liền bu thành một vòng tròn người qua đường, có người ở bên cạnh khuyên can vài câu.

Ngay giữa lúc hỗn loạn, một người qua đường đột nhiên chỉ vào Phạm Gia Hoa kêu lớn: “Ai nha, y là lang, y không phải người, y là lang!”

Tiếng hô này kinh động những người qua đường khác, mọi người đều liếc sang, Phạm Gia Hoa có chút hoảng hốt, muốn chạy trốn. Nỗi hoảng sợ của cậu bị người ta nhìn thấy, có người níu cậu không buông, cậu liền bị mọi người bao vây xung quanh.

Phạm Gia Hoa vẫn nghĩ khí tức yêu thú trên người được che giấu rất tốt, nào ngờ hôm nay tính tình bộc phát, có lẽ đã để lộ gì đó, khiến người tương đối miễn cảm chú ý đến, có lẽ người đang bu xem cũng là yêu thú các tộc đàn khác. Hiện tại trong lòng Phạm Gia Hoa thực hối hận, sớm biết như vậy, vừa rồi hẳn không nên nhiều lời, bỏ đi trước là được rồi.

“Y là gì?”

“Y là lang! Là lang! mau bắt lấy y, đừng để y làm bị thương người! Y là lang yêu thú a!”

“Cái gì, là lang?”

“Nga, thật đáng sợ, lang yêu thú!”

“Có thể ăn thịt người không?”

“A, thật đáng sợ, báo cảnh sát a!”

Giữa tiếng hét của mấy nữ nhân, những nam nhân lớn gan đem Phạm Gia Hoa vây chung quanh, có người gọi điện thoại báo cảnh sát. Phạm Gia Hoa không có chứng minh thư, rất sợ cảnh sát, lại không muốn làm bị thương người qua đường, chỉ chống cự đôi chút, không thật sự ra tay mạnh bạo, cậu luôn nghĩ chỉ cần thoát thân. Để chế ngự cậu, vừa vặn kế bên có cửa hàng dụng cụ thể thao, nhiều người bị tiếng ‘lang’ làm cho từ kinh ngạc đến sợ hãi chạy vào cửa hàng lấy vợt cầu lông gậy đánh golf làm vũ khí.

Phạm Gia Hoa bị trúng đòn rất nhiều, cậu muốn biến thân, lại lo lắng sẽ làm rối loạn hơn nữa. Không biết ai dùng gậy đánh golf tàn nhẫn đánh xuống đầu cậu, Phạm Gia Hoa té xuống. Mọi người cùng nhau đánh xuống, Phạm Gia Hoa hai tay che đầu gối dậy, tùy ý để họ đánh.

Cảnh sát đến, đem Phạm Gia Hoa nhốt vào xe.

Bị nhốt trong phòng giam cảnh cực, Phạm Gia Hoa ôm đầu gối một chỗ. Phía cảnh sát kiểm tra nhân thân cậu, cậu không có, thông tin đăng ký, Phạm Gia Hoa đọc số điện thoại của Lục Cẩm Ngôn.

Lục Cẩm Ngôn đang ở trong tiệm bận rộn, đột nhiên điện thoại vang lên, Lục Cẩm Ngôn bắt máy. “Đúng, là tôi. Cái gì? A... Được rồi, tôi đến ngay!” Buông điện thoại, Lục Cẩm Ngôn vội vàng rửa tay thay quần áo, sau đó quay ra treo bảng đóng cửa, khóa cửa tiệm rồi đi.

Trong cảnh cực, Lục Cẩn Ngôn gặp Phạm Gia Hoa. Tiểu thổ lang mang thương tích trên mặt vừa nhìn thấy Lục Cẩn Ngôn liền ủy khuất mếu máo, giống như muốn khóc, “Đại thúc...”

Lục Cẩn Ngôn vươn tay, nắm lấy tay Phạm Gia Hoa, đau lòng nhìn cậu, “Tôi đến rồi, tôi đến rồi.”

“Đại thúc, tôi không có đánh ai, tôi không làm chuyện xấu, nói bọn họ đừng đem tôi ra tòa, đừng đuổi tôi đi.” Phạm Gia Hoa lo lắng nhất chính là cậu sẽ bị đuổi đi, vậy thì cậu sẽ phải rời khỏi Lục Cẩn Ngôn.

Sau khi nghe Phạm Gia Hoa giải thích đầu đuôi sự việc, Lục Cẩn Ngôn quay lại phía cảnh sát tìm hiểu tình huống, cảnh sát phụ trách vụ việc nói với anh, tiểu thổ lang không có chứng minh thư, không có chứng nhận cư trú, là người nhập cư trái phép. Cảnh sát đem một chiếc túi có logo cửa hàng dơ bẩn đã gần rách đưa cho Lục Cẩn Ngôn, “Đây là vật chứng người dân nhặt được tại hiện trường, chúng tôi nghi ngờ y ăn cắp.”

Ăn cắp? Lục Cẩn Ngôn vội nói: “Không, cậu ta sẽ không làm, cậu ta sẽ không làm, cậu ta là người phi thường thành thật.”

Cảnh sát nói với Lục Cẩn Ngôn: “Có phải tang vật ăn cắp hay không, chúng tôi còn cần điều tra rõ ràng thêm nữa. Vị tiên sinh này, anh thu lưu yêu thú nguy hiểm mà không báo cáo, đã không đúng rồi. Có thể y trước mặt có chút thành thật hơn, chính là, có lẽ còn một mặt khác mà anh chưa nhìn thấy...”

Lục Cẩn Ngôn ngơ ngẩn, anh nhớ tới hành động sau khi đóng cửa Cookie’s của Phạm Gia Hoa khoảng thời gian vừa qua. Cậu ta đi đâu, làm gì, có kết giao bạn mới không, tất cả những chuyện đó Lục Cẩn Ngôn đều không biết rõ.

Lục Cẩn Ngôn tâm tình nặng nề hỏi cảnh sát: “... Tiếp theo tôi phải làm gì đây?”

“Anh biết chuyện mà không báo, xét thấy là người dân không biết đây là yêu thú nguy hiểm, cho nên anh bị cảnh cáo. Về phần con thổ lang kia, y sẽ bị tạm giam.”

“Tôi phải làm như thế nào mới có thể nộp tiền bảo lãnh cậu ta ra ngoài?” Lục Cẩn Ngôn vội hỏi.

“Y là động vật nguy hiểm, không thể nộp tiền bảo lãnh.” Cảnh sát quyết đoán nói.

“Cậu ta không nguy hiểm, hơn nữa giờ cậu ta còn bị thương.”

Cảnh sát vừa nghe, hỏi lại: “Bị thương?”

“Đúng vậy, cậu ta nói chân cậu ta đau dữ dội.”

Vị cảnh sát kia lộ ra biểu tình không tin tưởng, nói với Lục Cẩn Ngôn: “Y nguy hiểm hay không, cũng không phải đến lượt anh phán định, về phần bị thương, chờ chúng tôi sau khi xác nhận sẽ đem y đi chữa trị.” Nói xong, anh ta gọi đồng sự đến lấy khẩu cung của Lục Cẩn Ngôn, sau đó bước đi.

Lục Cẩn Ngôn gấp đến độ rối trí, mặc kệ hiện tại có thể nộp tiền bảo lãnh hay không, anh lo lắng thương tích của Phạm Gia Hoa, nếu không được chữa trị kịp thời, cái gì cũng hỏng bét.

Dưới tình thế cấp bách, Lục Cẩn Ngôn vừa lấy khẩu cung xong liền chặn một người trẻ tuổi mặc thường phục, tay đang cầm hồ sơ, vừa rồi Lục Cẩn Ngôn để ý những cảnh sát khác đều chào hỏi cậu ta, Lục Cẩn Ngôn đoán cậu ta nhất định là cảnh sát chìm.

“Sir, xin anh giúp tôi chút a!” Lục Cẩn Ngôn kéo ống tay người trẻ tuổi kia không buông.

Trầm Sở Thiên từ bên ngoài trở về, đến phòng tư liệu mượn hồ sơ, định quay về văn phòng biết báo cáo, bị người chặn lại, anh tức giận hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Cẩn Ngôn thấy Trầm Sở Thiên mở miệng, giống như túm được cái phao giữa biển, đem mọi chuyện nhất nhất kể lại cho Trầm Sở Thiên nghe, sau đó anh nói, “Sir, xin anh, bạn tôi thật sự đang bị thương, có thể mời nhân viên y tế đến kiểm tra và chữa trị trước cho cậu ta một chút không. Nếu thương tích không nghiêm trọng, các anh muốn tạm giam cũng được, nếu thương thế nghiêm trọng, xin anh thả cậu ta ra trước được không?”

Trầm Sở Thiên cau mày suy nghĩ, thổ lang, đánh nhau, ăn cắp. Hai tội đó cũng không phải trọng tội, chẳng qua nếu là thổ lang thì so ra khó làm hơn.

“Y ở đâu? Tôi đến nhìn trước đã.”

Lục Cẩn Ngôn vừa nghe, vội nói: “Ồ cạnh đây.”

Chào viên cảnh sát canh giữ phòng tạm giam, Trần Sở Thiên gặp được Phạm Gia Hoa, dựa vào kinh nghiệm giao tiếp yêu thú trong nhiều năm, Trần Sở Thiên phát hiện Phạm Gia Hoa quả thật là lang tộc.

Phạm Gia Hoa nhìn thấy người đến là Trần Sở Thiên, cậu nhìn chăm chú đối phương, ánh mắt mang theo sự đề phòng.

“Cậu bị thương?” Trần Sở Thiên hỏi.

Lục Cẩn Ngôn đứng bên cạnh vội vàng trả lời, “Đúng... đúng vậy.”

Trần Sở Thiên liếc xép Lục Cẩn Ngôn một cái, “Tôi không hỏi anh.” Anh chuyển sang Phạm Gia Hoa, ánh mắt đánh giá đối phương, thấy trên mặt Phạm Gia Hoa có vết thương, quần áo cũng dính bụi.

Phạm Gia Hoa lúc này gật gật đầu, “Chân rất đau, bị người dùng gậy đánh xuống.”

Trần Sở Thiên nhìn chằm chằm Phạm Gia Hoa một lúc. Bị đánh gãy chân, nhưng y không phản kháng, là không muốn làm người khác bị thương? Trải qua nhiều năm tiếp xúc đủ loại tội phạm yêu thú nói cho Trần Sở Thiên biết, thanh niên trước mắt tuy là lang tộc, nhưng không hung tàn.

“Cậu biến thân cho tôi xem thử.” Trần Sở Thiên yêu cầu.

Phạm Gia Hoa nghe xong, cũng không biến thân ngay, mà nhìn chằm chằm Trần Sở Thiên, hiển nhiên là không muốn.

Lục Cẩn Ngôn đứng bên cạnh thực sốt ruột, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Gia Hoa, biến đi, biến ngay đi.”

Phạm Gia Hoa không nói gì, ánh mắt kia rõ ràng nói là không muốn.

“Ngoan, Gia Hoa, biến đi.” Lục Cẩn Ngôn đoán nếu nhìn được bản thể, Trần Sở Thiên sẽ càng tin Phạm Gia Hoa hơn.

Dưới sự thúc giục của Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa không cam nguyện biến đổi. Sau một tiếng ‘Ba’ nhỏ xíu, một tiểu động vật lớn chừng bằng con mèo trưởng thành xuất hiện trước mắt Trần Sở Thiên, màu lông xám tro, mặt xấu hoắc, trên đỉnh đầu còn có một nhúm lông dựng đứng.

Trần Sở Thiên nhìn bản thể Phạm Gia Hoa, nhất thời không nhận được liền bật cười, “Phốc ha ha ha!”

Phạm Gia Hoa nổi giận, gầm rú một trận với Trần Sở Thiên: “Ngao ô ô ô...”

Trần Sở Thiên cười đến ngứa mắt lên trời, quay sang nói với Lục Cẩn Ngôn: “Ha ha, tôi chỉ nghe thấy anh em nói là lang, tôi còn tưởng là là dã lang, không nghĩ tới loại tiểu hổ lang này, ha ha ha. Mấy anh em tôi thật khấn trương. Nhưng tôi nói này, vì sao không sớm biến thân cho mọi người nhìn, mọi người thấy cái dạng này của y sẽ không sợ hãi mù quáng, ha ha ha.”

Lục Cẩn Ngôn nhất thời không nói gì, lúc đó anh cũng không có mặt ở nơi đánh nhau, mà Phạm Gia Hoa thật sự phần nộ rồi. Nói gì thì nói thân phận cậu ta cũng là lang, ít nhiều cũng có thể diện, hiện tại Trần Sở Thiên cười lớn như vậy, Phạm Gia Hoa không thể không sinh khí sao.

Tiểu hổ lang ủa ô một tiếng, bỏ nhào về phía Trần Sở Thiên, Trần Sở Thiên thân thủ linh hoạt, nhanh chóng đỡ lấy. Lục Cẩn Ngôn vội xông lên ôm lấy tiểu hổ lang. Đã bị bắt giam, còn thêm tội đánh lén cảnh sát, phiền toái này còn lớn hơn nữa.

Trần Sở Thiên cũng không để ý đến đòn tấn công của Phạm Gia Hoa, vẫn đang đứng ở cạnh bạn cười không ngừng.

Phạm Gia Hoa từ trong lòng Lục Cẩn Ngôn vùng vẫy thoát ra, nhảy xuống bàn, lúc rơi xuống, chân sau rõ ràng có chút cà nhắc.

Thấy tình cảnh như vậy, Trần Sở Thiên ngừng cười, “Uy, chân của cậu...”

Lục Cẩn Ngôn vội nói, “Cậu ta nói chân rất đau, sir, xin anh, để cậu ta đi khám bác sĩ trước có được không?”

Phạm Gia Hoa giận dữ nói: “Không cần xin xỏ anh ta!”

Lúc này, Trầm Sở Thiên ngừng cười, nói với Lục Cẩn Ngôn, “Tôi đã biết, tôi sẽ cho cậu ta đi khám bác sĩ.” Nói xong, Trầm Sở Thiên ra khỏi phòng tạm giam, Phạm Gia Hoa nghe thấy anh ta vừa bước ra ngoài đã bắt đầu cười tiếp..

Phạm Gia Hoa thực phần nộ, “Thỏ lang có cái gì mắc gì đâu, không phải cái đầu chỉ nhỏ một chút thôi sao. Là lang, tôi là lang nha, lang!”

Lục Cẩn Ngôn trấn an Phạm Gia Hoa, xoa xoa đầu thỏ lang, “Cậu ngoan một chút, ngoan một chút, anh ta không cười cậu.”

“Hắn ta rõ ràng có cười!” Tiểu thỏ lang cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Sau khi rời phòng tạm giam, Trầm Sở Thiên phân công cảnh sát cấp dưới, “Chân tiểu thỏ lang vừa mới bắt được bị thương, đưa y đi khám trước.”

“Anh, y là lang!”

Trầm Sở Thiên nói: “Bản thể y chỉ lớn bằng con mèo, mức độ nguy hiểm cũng chỉ ở cấp hai, không sao. Chụp ảnh lưu trữ cho y, đem báo cáo để tôi ký tên, rồi đưa y đi. Đúng rồi, ai lấy khẩu cung của y, gọi đến cho tôi.”

Sau khi Phạm Gia Hoa được chụp ảnh nhân hình cùng thú hình xong, được đưa vào bệnh viện yêu thú gần nhất. Lục Cẩn Ngôn ở lại cảnh cục, anh giải thích với Trầm Sở Thiên quá trình kết giao, Lục Cẩn Ngôn lần nữa cam đoan trước đây Phạm Gia Hoa chưa từng phạm tội.

Trầm Sở Thiên trách: “Đã lâu như vậy, anh còn không giúp cậu ta xin quyền cư trú sao? Như bây giờ, cậu ta làm việc ở chỗ anh cũng không chính thức, tiền sinh, như vậy cũng không hợp pháp.”

Lục Cẩn Ngôn chột dạ cúi đầu, “Tôi đã xin rồi, nhưng tìm không được người bạn nào chịu ký tên bảo lãnh.”

“Tất cả mọi người đều cự tuyệt?”

“Đúng, đều cự tuyệt, sau khi biết cậu ta là lang. Tôi biết trong lòng bạn bè do dự, tôi không thể miễn cưỡng họ. Tôi cũng từng cân nhắc giải thích tình với những vị khách quen rất thích Gia Hoa, nhờ họ hỗ trợ, nhưng cũng nghĩ lại, vạn nhất bọn họ cũng không nguyện ý, lại biết thân phận thật sự của Gia Hoa, bọn họ sẽ ghét Gia Hoa, sợ Gia Hoa, lúc đó phải làm gì đây? Vạn nhất bọn họ lại khiêu nại, kiện tụng, vậy Gia Hoa không phải càng...” Lục Cẩn Ngôn nhìn Trầm Sở Thiên, lộ ra biểu tình khổ sở lại bất đắc dĩ.

Trầm Sở Thiên hiện tại đã hiểu rõ, anh vỗ vỗ vai Lục Cẩn Ngôn đồng cảm, nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên nói: “Có bắt giam hay không, sau khi đánh giá mức độ nguy hiểm cảnh sát mới có thể quyết định. Tôi đã nhìn thấy bản thể cậu ta, theo kinh nghiệm của tôi nhận thấy có thể để cậu ta ở lại, bắt quá xác thực phải ra tòa.”

Lục Cẩn Ngôn vừa nghe, trong lòng bắt đầu sầu lo.

“Nhu vậy đi, tôi giới thiệu một người với anh, anh đến tìm cậu ta, nếu cậu ta nguyện ý ra mặt bảo lãnh cùng với anh, khả năng có thể xin lưu lại sẽ lớn hơn nhiều.”

Lục Cẩn Ngôn kinh hỉ ngẩng đầu: “A, thật không?”

Trầm Sở Thiên nói với Lục Cẩn Ngôn: “Người bạn này của tôi là Âm Dương sư, chuyên tiếp xúc với yêu thú, còn có chức vụ khác là cố vấn đặc biệt của chính phủ về phòng quản lý yêu thú. Anh dẫn tiểu thỏ lang kia đến tìm cậu ta, nếu cậu ta có thể làm một bản báo cáo giám định, thân là Âm Dương sư, a không, dưới góc độ là chuyên viên cho ra đánh giá khách quan, tôi nghĩ thẩm phán sẽ tôn trọng kết quả đánh giá kiểm định của cậu ta.”

Lục Cẩn Ngôn nghe được tin vui bất ngờ, liên tục nói cảm ơn Trầm Sở Thiên, “Cám ơn cậu, thật lòng cảm ơn cậu, cảnh sát Trầm!”

Trầm Sở Thiên nhớ đến thổ lang xấu xí bằng con mèo nhỏ, còn có bộ dáng khi sinh khí liền nhếch miệng nhe răng, nhin không được lại muốn cười.

“Cậu ta vì sao không sớm lộ ra bản thể, thiệt là. Vừa nghe nói là lang, mấy anh em của tôi như gặp cường địch. Nếu biết bản thể cậu ta không khác gì con mèo trưởng thành, mọi người sao lại khấn trương như vậy được.”

Lục Cẩm Ngôn không khỏi biện luận giúp Phạm Gia Hoa, “Cậu ấy... thổ lang cũng có tôn nghiêm của thổ lang.”

“Ha...” Trầm Sở Thiên nín cười gật đầu.

12. Chương 10

Mang theo lo lắng cho tiểu thổ lang bị thương, Lục Cẩm Ngôn chạy tới bệnh viện thăm Phạm Gia Hoa. Bác sĩ đã chụp X quang cho Phạm Gia Hoa, chân trái có rất nhiều vết rạn.

“Sao có thể đánh cậu tàn nhẫn như vậy được chứ.” Lục Cẩm Ngôn xót xa nhìn Phạm Gia Hoa, chân cậu đã được bó bột.

Phạm Gia Hoa vội an ủi: “Không sao, kỳ thật cũng không phải thương tích nặng cho lắm.”

Lục Cẩm Ngôn đem chuyện Trầm Sở Thiên nói với anh kể lại cho Phạm Gia Hoa nghe, sau đó anh nói với cậu: “Tôi sẽ đến hỏi cảnh sát Trầm, xem thử lúc nào thì thích hợp để cậu gặp Âm Dương sư thì tốt. Tôi nghĩ, nếu có thể vừa dưỡng thương, vừa mời Âm Dương sư đánh giá giám định cho cậu, đợi chân cậu lành rồi, vừa lúc có thể ra tòa.”

Phạm Gia Hoa đối với sự sắp xếp của Lục Cẩm Ngôn rất tán thành, “Ân”, sau đó cậu lại nghi hoặc, “... Cũng không biết có được không.”

“Cảnh sát Trầm nói Âm Dương sư là bạn của cậu ta. Tôi cảm thấy cảnh sát Trầm này là người tốt, tuy rằng nhìn có chút hung dữ, tính cách nóng nảy, nhưng tâm địa rất tốt.”

Nghe Lục Cẩm Ngôn nói Trầm Sở Thiên là người tốt, Phạm Gia Hoa nhớ đến vị cảnh sát khi nhìn thấy bản thể của cậu thì cười ngả nghiêng ngả ngửa, nhin không được quay mặt đi hừ một tiếng.

“Đại thúc, nhờ chú hết đó.” Hiện tại Phạm Gia Hoa đi đứng khó khăn, không thể tự mình giải quyết chuyện này.

“Nói cái gì mà nhờ với không nhờ.” Lục Cẩm Ngôn đỏ mặt, nâng tay xoa xoa đầu Phạm Gia Hoa.

“Cám ơn đại thúc,” Phạm Gia Hoa nói xong, chủ động vươn tay kéo lấy tay Lục Cẩm Ngôn. Lục Cẩm Ngôn lúng túng, vội vàng vùng ra, bước qua một bên, Phạm Gia Hoa hiện tại chân đang bó bột, không thể đuổi theo anh, tức giận dậm xuống nệm giường.

“Đại thúc, chú trốn cái gì, chú đừng trốn nha. Đại thúc chú ở lại bồi tôi đi.”

“Tôi... tôi về trước, nghỉ ngơi cho mau khỏe.”

Thương tích của Phạm Gia Hoa cần ở lại bệnh viện theo dõi trong hai ngày, đầu giờ chiều nào Lục Cẩm Ngôn cũng đến thăm, còn mang canh bổ xương đến. Nhìn tiểu thổ lang uống canh ngon lành, trên mặt vẫn còn vết thương, nhưng vẫn là bộ dáng tươi cười rạng rỡ, Lục Cẩm Ngôn thấy khó chịu trong lòng đến kỳ lạ. Phạm Gia Hoa cố gắng làm việc như vậy, mong muốn ở lại, anh vẫn chưa giúp được cậu, kết quả Phạm Gia Hoa giờ còn bị thương.

Lục Cẩm Ngôn lại đến cảnh cục tìm Trầm Sở Thiên, hy vọng được biết trình tự theo quy định pháp luật nên làm thế nào. Trầm Sở Thiên nhiệt tình dẫn Lục Cẩm Ngôn đến gặp luật sư chuyên môn để tư vấn, luật sư và Trầm Sở Thiên thương lượng một chút, rồi đưa ra đề nghị với Lục Cẩm Ngôn.

“Nếu chân Phạm tiên sinh chưa lành, không bằng tạm thời đưa cậu ta đến bệnh viện do Âm Dương sư đại nhân mở đi, cùng lúc dưỡng thương luôn, mặt khác cũng thuận tiện để Âm Dương sư đại nhân kể bên xem xét, làm đánh giá mức độ nguy hiểm. Đồng thời, luật sư bên này cũng bắt đầu chuẩn bị đủ loại tư liệu cùng hồ sơ chứng nhận để kháng nghị trước tòa, lúc này cần Lục tiên sinh phối hợp thêm. Đợi khi chân bị thương của Phạm tiên sinh lành hẳn, thì có thể hướng thẩm phán xin mở phiên toàn quyết định.”

Lục Cẩn Ngôn cảm thấy sắp xếp như vậy rất ổn thỏa, liên tục tỏ ý cảm tạ luật sư và Trầm Sở Thiên.

Thảo luận xong, luật sư cáo từ đi trước, Lục Cẩn Ngôn bắt tay anh ta, tiễn anh ta đi, “Luật sư, cần hồ sơ gì xin cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ chuẩn bị ngay.”

Luật sư đi rồi, Trầm Sở Thiên bàn bạc với Lục Cẩn Ngôn thủ tục đưa Phạm Gia Hoa đến bệnh viện sủng vật.

Trầm Sở Thiên nói với Lục Cẩn Ngôn, “Để Phạm Gia Hoa chuyển viện, một mình tôi ký tên là được. Hiện tại có một chuyện phiền phức, chính là trước đó cậu ta đã ẩu đả. Nếu đương sự bên kia đồng ý không truy cứu, thì có thể không cần lưu hồ sơ lại, như vậy rất có lợi với tương lai cậu ta. Lại không thể mời anh đến thương lượng với đối phương được. Tôi có thể đi theo để đưa chứng cứ chứng minh, khiến đối phương nhìn bản thể của tiểu thổ lang, tôi tin rằng y mà thấy sẽ không để ý nữa.”

Đối diện với lòng nhiệt tình của vị cảnh sát yêu thú, Lục Cẩn Ngôn vạn phần cảm tạ.

“Thật may mắn gặp được cậu.”

Trầm Sở Thiên gãi đầu cười, “Hắc, không có gì. Tôi thấy anh đối xử với cậu ta tốt như vậy, chỉ muốn giúp anh một chút.”

Một câu vô tình của Trầm Sở Thiên, làm tim Lục Cẩn Ngôn đập bình bình mất nửa ngày.

Tôi thấy anh đối xử với cậu ta tốt như vậy. Như thế nào, ngay cả người ngoài cũng nhìn được anh rất dễ ý đến tiểu thổ lang kia sao? Lục Cẩn Ngôn có chút ngượng ngùng suy nghĩ.

Qua giới thiệu và liên hệ của Trầm Sở Thiên, Lục Cẩn Ngôn tìm được người đàn ông có xung đột với Phạm Gia Hoa. Anh khẩn cầu đối phương đừng khởi kiện. Vì Phạm Gia Hoa đã bị thương ở chân, nguyên nhân gây ra chính là va chạm nhỏ xíu, đối phương đối với sự mất bình tĩnh của mình cũng tỏ ra hối hận. Trầm Sở Thiên lại y nhìn bằng ghi hình trong phòng tạm giam, khi nhìn đến tiểu thổ lang nguyên lai chỉ nhỏ xíu xiu, người đàn ông kia cũng cười.

Song phương bắt tay nhau giảng hòa, án của Phạm Gia Hoa được hủy bỏ. Lục Cẩn Ngôn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi mọi chuyện tạm yên ổn, Lục Cẩn Ngôn về nhà nghỉ ngơi. Ngã xuống sofa, lúc này anh mới phát hiện mình vừa mệt vừa đói. Anh vì chuyện của Phạm Gia Hoa mấy ngày nay ngược xuôi, cửa tiệm cũng không mở, cơm cũng không ăn đàng hoàng. Nghĩ đến mọi chuyện cuối cùng cũng có kết quả tốt, Lục Cẩn Ngôn mang theo nụ cười đi nấu mì.

Một mình ngồi cạnh bàn ăn mì, Lục Cẩn Ngôn lại nhớ đến Phạm Gia Hoa. Không biết bữa tối hôm nay của tiểu thổ lang ở bệnh viện có thịt ăn hay không.

Nhớ lại lúc nhận được điện thoại từ cảnh cục gọi đến, trong tích tắc khẩn trương cùng đau lòng, sợ đến mức tim muốn nhảy lên yết hầu, cảm giác này đến giờ vẫn còn đang rõ ràng trong lòng Lục Cẩn Ngôn. Nguyên lai bản thân đã để ý tiểu thổ lang kia như vậy, để ý đến mức rõ ràng như thế, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy trong ngực nóng bỏng một trận. Anh thật sự lo lắng cho Phạm Gia Hoa, sợ cậu bị thương, sợ cậu bị khi dễ, cũng sợ cậu bị cảnh sát phát hiện nhất định sẽ chuyển đi. Trong lòng đã không muốn buông ra hay xa rời, giống như nhánh dây leo quấn quanh cổ thụ, bất tri bất giác, đã muốn ăn sâu bén rễ.

Khẽ thở dài một tiếng, nhớ đến ngày mai còn có chuyện của ngày mai, Lục Cẩn Ngôn vực tinh thần dậy, tiếp tục chậm rãi ăn.

Hôm sau, Lục Cẩn Ngôn chạy đến bệnh viện, chuẩn bị đón Phạm Gia Hoa chuyển viện. Lúc hai người gặp nhau, Lục Cẩn Ngôn khẩn cấp đem tin tức tốt đẹp nói cho Phạm Gia Hoa trước tiên.

“Đại thúc, là tôi không tốt, liên lụy chú phải đi nhờ cậy người ta, ngay cả cửa hàng cũng đóng mấy ngày. Đều tại tôi.” Phạm Gia Hoa biết Lục Cẩm Ngôn vì cậu mà làm mọi chuyện, trong lòng rất áy náy.

“Đừng nói như vậy, chuyện đó cũng không phải lỗi do cậu. Có lẽ đây là nhân họa đắc phúc, hiện tại có thể tiến hành thủ tục cư trú, đây không phải tốt lắm sao?” Lục Cẩm Ngôn an ủi Phạm Gia Hoa.

Đem Phạm Gia Hoa đi đứng khó khăn đỡ lên taxi, Lục Cẩm Ngôn đi cùng cậu đến địa chỉ Trầm Sở Thiên nói với họ. Xe chạy qua hơn nửa thành phố, cuối cùng chạy đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh, dừng lại trước một tòa nhà hai tầng tường trắng ngói đỏ. Lục Cẩm Ngôn đỡ Phạm Gia Hoa xuống xe. Đứng trước cửa, Lục Cẩm Ngôn đánh giá tòa nhà, có treo bảng hiệu bệnh viện sùng vật, đang trong giờ làm việc mà cửa vẫn đóng chặt.

Có đúng chỗ này không? Lục Cẩm Ngôn bước lên nhấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, cửa mở, đứng ở cửa là một thiếu niên mặc sơ mi ngắn tay cùng quần jean, gương mặt khôi ngô tú mỹ, nụ cười ngượng ngùng, chớp đôi mắt to chào Lục Cẩm Ngôn.

“Xin chào.”

Lục Cẩm Ngôn sững sốt, lập tức mỉm cười nói với thiếu niên: “Xin chào, tôi... chúng tôi được cảnh sát Trầm Sở Thiên giới thiệu đến.” Nói xong, anh liếc qua Phạm Gia Hoa đứng bên cạnh.

Thiếu niên vừa nghe, vội gật đầu nói: “A, tôi biết, mời vào. Trần đại ca đã gọi điện thoại báo trước cho chúng tôi.”

Lục Cẩm Ngôn và Phạm Gia Hoa vào bệnh viện sùng vật, ngồi trên sofa trong phòng khách, thiếu niên bưng trà lên, sau đó cười với hai người nói: “Thật xin lỗi, Lãnh đại ca còn đang ngủ, hiện tại không tiện đánh thức anh ấy. Thỉnh hai vị chờ một chút được không?”

Giờ này mà còn ngủ? Lục Cẩm Ngôn và Phạm Gia Hoa không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái. Đã hơn mười giờ sáng, còn chưa rời giường à.

Lúc này, tiếng móng chân lộc cộc vang lên, một con Doberman to lớn bước vào phòng khách, vừa thấy Phạm Gia Hoa ngồi trên sofa, Doberman liền bày ra tư thế đề phòng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Lục Cẩm Ngôn nhìn tình huống trước mắt, biết được kia chắc chắn đã nhận ra bản thể của Phạm Gia Hoa, anh vừa định lên tiếng, thiếu niên đứng bên cạnh đã mở miệng nói: “Lôi Khắc Tư, đây là người phải nhập viện mà Trầm đại ca giới thiệu đến.”

“Người? Là lang đi.” Doberman ồ ồ nói.

Phạm Gia Hoa nhìn Doberman, thân thể cũng bất giác từ từ căng thẳng. Lang và cẩu cùng giống loài, nhưng cũng là hai chi hoàn toàn trái ngược nhau, sự bất đồng có từ trong máu liền bộc lộ.

“Lang thì sao.” Phạm Gia Hoa nói.

Doberman không phản bác gì, chính là từ trong cổ họng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ. Có lẽ vì bản chất có từ trong máu dâng lên, Phạm Gia Hoa đột nhiên biến thân, một tiểu hổ lang xuất hiện trên sofa, dọa Lục Cẩm Ngôn đang ngồi một bên nhảy dựng.

“Gia Hoa, không được, chân của cậu còn bị thương.”

Nhìn thân hình nho nhỏ của tiểu hổ lang, Doberman đột nhiên phụt cười ha ha, lúc này, Phạm Gia Hoa ý thức được đã phạm sai lầm cũng vội vàng biến trở về nhân hình, thể nhưng, thú hình đã bị mọi người nhìn thấy hết rồi, cậu vừa thẹn vừa giận, biểu tình nhăn nhúm quay mặt đi.

Ô Mễ – thiếu niên mở cửa, cũng là trợ thủ của Âm Dương sư Lãnh Tinh Hồn, cậu nhìn thấy tiểu hổ lang ban đầu cũng hoảng sợ, sau đó nhìn không được liền mỉm cười, đặc biệt là khi nhìn đến nhúm lông dựng đứng bay bay trên đỉnh đầu tiểu hổ lang. Để khách không cảm thấy xấu hổ, Ô Mễ vội vàng tránh sang căn phòng kế bên.

Bị cười, lại bị cười rồi. Phạm Gia Hoa khó chịu cực kỳ.

Lúc này, Doberman biến thành nhân hình, đứng trước mặt hai người mới đến. Thấy nam nhân bộ dáng như quân gia một thân tây trang hắc sắc, biểu tình bất cầu ngôn tiểu, Lục Cẩm Ngôn nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

“Xin hỏi anh là Âm Dương sư đại nhân sao?”

Lôi Khắc Tư – khuyển yêu, lắc đầu nói: “Không, tôi không phải. Tôi là thức thần của thiếu gia, tên tôi là Lôi Khắc Tư. Thiếu gia bây giờ còn đang ngủ, mọi người ngồi chơi một chút. Vị tiên sinh bên cạnh chắc đang bị thương đi.”

Lục Cẩm Ngôn vội vàng đáp lời: “Đúng, đúng vậy.”

Lôi Khắc Tư nhìn nhìn Phạm Gia Hoa, người nọ giận dữ cổ tình cúi đầu. Chú ý đến cái chân bó bột của Phạm Gia Hoa, Lôi Khắc Tư chăm chú nhìn một lúc.

“Cậu ta có thể ở lại chỗ này không?” Lục Cẩm Ngôn nôn nóng muốn biết chuyện này.

“Đương nhiên, chỗ chúng tôi có thể cho người bệnh ở lại.”

Lôi Khắc Tư tựa hồ có ấn tượng không tốt với Trầm Sở Thiên, nhíu mày mím môi, “Trầm Sở Thiên y lại đem thêm phiền toái cho thiếu gia...” Sau đó lại đi ra.

Ô Mễ đưa điểm tâm nho nhỏ cho Lục Cẩm Ngôn và Phạm Gia Hoa, mời bọn họ nếm thử, nụ cười ấm áp thân mật của Ô Mễ làm Lục Cẩm Ngôn cảm thấy an tâm. Ngồi trên sofa thượng đẳng một lúc, nghe tiếng bước chân từ cầu thang trên lầu truyền đến, Lục Cẩm Ngôn nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên. Một nam nhân dùng ngón tay vuốt tóc, bước từng bước đi xuống. Lục Cẩm Ngôn vội đứng lên.

Nam nhân trong thường phục có dáng người rất cao lớn, tóc đen bóng, gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, khoe miệng cong mang theo ba phần tà mị, từ cái nhìn đầu tiên khiến người khác có ấn tượng khác sâu. Lãnh Tinh Hồn – nam nhân đi lại giữa hai thế giới nhân loại và yêu thú.

“Lãnh đại ca, bệnh nhân mà Trầm đại ca giới thiệu đến.” Ô Mễ cất tiếng trước.

“Nga.”

Dáng vẻ Lãnh Tinh Hồn tùy ý ngồi xuống sofa đối diện với khách, đầu tiên nhìn Lục Cẩm Ngôn, sau đó đánh giá Phạm Gia Hoa một chút.

“Là thổ lang a, chân bị thương.”

Chỉ vừa nhìn đã có thể nói chính xác như vậy, Lục Cẩm Ngôn không khỏi cảm thấy kính trọng. Biết đối phương là Âm Dương sư, thái độ của thổ lang Phạm Gia Hoa cũng mang theo sự tôn kính.

“Xin nhờ ngài, nhờ ngài giúp cậu ta ở lại, không bị đuổi đi.” Lục Cẩm Ngôn thỉnh cầu.

Lãnh Tinh Hồn gật đầu một cái, “Tôi sẽ cố gắng.”

“Cảm ơn ngài!”

Để tôi xem thương thế của cậu trước.”

Phạm Gia Hoa theo Lãnh Tinh Hồn đi vào phòng. Sau khi kiểm tra thương tích cho Phạm Gia Hoa, Lãnh Tinh Hồn nói với cậu ta và Lục Cẩm Ngôn, mức độ xương bị nứt cần phải tĩnh dưỡng khoảng hai tháng.

“Hai tháng?” Phạm Gia Hoa kêu lên.

Lãnh Tinh Hồn không khách khí nói: “Hai tháng coi như còn ít. Cậu muốn dùng thú hình đi lại, hay dùng nhân hình đi lại hả?”

Phạm Gia Hoa lập tức xui xuống: “... Không muốn.”

“Vậy ngoan ngoan an tâm dưỡng thương. Trong lúc cậu trị liệu dưỡng thương cũng sẽ không bị chuyển đi, lo lắng gì nữa.”

“Nhưng mà đại thúc một mình chú ta...”

“Lục Cẩm Ngôn vội nói: “”Tôi không sao.”

“Đại thúc trông coi cửa hàng một mình, rất vất vả.”

“Không vất vả. Cậu ở lại đây yên tâm dưỡng thương, tôi sẽ đến thăm cậu.”

Đến lúc Lục Cẩm Ngôn phải đi, Phạm Gia Hoa rất không yên tâm, kéo anh lại lăm nhăm dặn dò rất nhiều việc cần chú ý cứ như tụng kinh, Ô Mễ một bên nghe được cười trộm không ngừng. Chờ Phạm Gia Hoa tụng xong, lúc đó mới thả cho Lục Cẩm Ngôn ra về.

Một mình về nhà, đột nhiên cảm thấy trong nhà im ắng, Lục Cẩm Ngôn ngồi trên sofa, cảm thấy vẫn có chút không quen. Cuộc sống như thế này còn kéo dài thêm hai tháng, nghĩ đến đây, Lục Cẩm Ngôn lại có chút hối tiếc để Phạm Gia Hoa ở lại bệnh viện, nhưng lại nghĩ đến Phạm Gia Hoa có thể sẽ được chính thức nhập cư, Lục Cẩm Ngôn cảm thấy an ủi phần nào.

Những ngày kế tiếp, đúng bốn giờ chiều Lục Cẩm Ngôn sẽ đóng cửa hàng, sau đó mang canh bổ xương, đổi ba tuyến tàu điện ngầm, đến bệnh viện sủng vật thăm Phạm Gia Hoa. Ngày nào anh cũng làm vậy, ngày qua ngày, ngày cả Ô Mễ và Lôi Khắc Tư cũng đều cảm động.

Ô Mễ thầm nói với Phạm Gia Hoa: “Đại thúc đối với cậu thật tốt.”

Phạm Gia Hoa rất đắc ý, “Đúng vậy. Trước đây là chú ta mang tôi về nhà, nếu không có chú, tôi có lẽ sớm bị đuổi về núi rồi.”

“Nên cậu muốn ở lại bên cạnh đại thúc, đúng không?”

“Kia đương nhiên.”

Ô Mễ cổ vũ: “Nhất định có thể!”

Lần đầu tiên Phạm Gia Hoa nhận được sự quan tâm cùng động viên của người khác đối với phần tình cảm này, cậu kích động nắm lấy tay Ô Mễ: “Cảm ơn cậu!”

Không hề che giấu tình yêu đối với Lục Cẩm Ngôn, Phạm Gia Hoa hào phóng trước mặt Âm Dương sư đại nhân cùng hai yêu thú khác tâm sự chuyện tình cảm của cậu đối với Lục Cẩm Ngôn. Sau khi biết chuyện này, Lãnh Tinh Hồn cười mà không nói, Ô Mễ thì một mực ra sức động viên Phạm Gia Hoa.

Hôm nay Lục Cẩm Ngôn lại đến bệnh viện sủng vật thăm Phạm Gia Hoa, anh nghe được đoạn đối thoại giữa tiểu thổ lang và tiểu từng thử đang ở trong phòng bếp rửa trái cây. Phạm Gia Hoa lải nhải lăm nhăm chuyện giữa cậu và Lục Cẩm Ngôn với Ô Mễ.

“... Đại thúc luôn khiến người khác lo lắng, trừ bỏ lúc làm bánh và chocolate, những chuyện khác chú ta đều mơ mơ màng màng, không thể không thay chú ta lo lắng.”

“Trong cửa hàng cậu cũng giúp được rất nhiều.”

Phạm Gia Hoa nói: “Đại thúc nói, làm điểm tâm ngọt cần một chút thiên phú, tôi thật sự không hiểu lắm, hơn nữa tôi cũng không thích điểm tâm ngọt, nhưng mà tôi có thể giúp đại thúc làm những chuyện khác, ví dụ như đặt hàng, giao hàng, trông coi cửa tiệm, quét dọn và vân vân, tôi sẽ hảo hảo chiêu cố cuộc sống hằng ngày của đại thúc, để đại thúc không còn buồn rầu, có thể chuyên tâm làm bánh cookies và chocolate mà chú ta thích. Hiện tại cửa hàng cũng nhỏ, cũng chưa kiếm nhiều tiền, chúng ta sẽ cố gắng, hy vọng tương lai có thể mở rộng cửa tiệm ra chút nữa.”

“Cố lên a!”

“Tôi rất thích đại thúc.” Phạm Gia Hoa đắc ý nói.

Nghe Phạm Gia Hoa thẳng thắn bày tỏ với người khác về cảm tình của cậu đối với Lục Cẩm Ngôn, Lục Cẩm Ngôn cảm thấy mặt mày nóng ran. Thật là, sao có thể nói với tiểu hài tử khác như vậy, Ô Mễ vẫn còn là thiếu niên mà. Đồng thời, Lục Cẩm Ngôn lại thấy trong lòng ấm áp, tiểu thổ lang này thật sự trưởng thành, có kế hoạch với tương lai, có trách nhiệm với cuộc sống, là một nam nhân làm đến nơi đến chốn.

Phạm Gia Hoa và Ô Mễ cùng từ trên núi xuống thành phố, tiểu thổ lang nhiệt tình năng động cùng tiểu từng thử hồn nhiên thiện lương nhanh chóng trở thành bạn tốt. Trong bệnh viện sủng vật, Phạm Gia Hoa

theo giúp Ô Mễ công việc quét dọn, lại giúp Ô Mễ tu chỉnh lương đình ở sân sau, trồng những giống cây mới. Tiểu thổ lang không muốn rảnh rỗi nên tìm rất nhiều việc để làm cho bản thân.

“Ân, thật sự là cậu trai trẻ không tệ.”

Đứng bên cửa sổ, nhìn Phạm Gia Hoa đang ngồi xổm trên đất xem xét hoa cỏ sinh trưởng, Lãnh Tinh Hồn khen.

Lôi Khắc Tư trong khuyển hình ghé vào cửa sổ nhìn nhìn, gật đầu nói: “Vâng, thật không ngờ cậu ta là người có phẩm cách rất tốt.”

“Tâm địa thực hồn nhiên, tin rằng người cũng cảm nhận được.”

“Thiếu gia sẽ để cậu ta ở lại, đúng không?” Doberman xoay mặt sang nhìn người bên cạnh.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Ta sẽ rất báo cáo đánh giá rất khách quan.”

“Ông chủ tiệm bánh kia hình như rất để ý đến cậu ta.” Lôi Khắc Tư nói.

Lãnh Tinh Hồn nghe xong cười, “Đúng vậy. Nam nhân kia có ảnh hưởng rất tốt với thổ lang này.”

“Bọn họ sẽ ở cùng nhau đi.” Lôi Khắc Tư nói.

Lãnh Tinh Hồn liếc Doberman bên cạnh một cái: “Uy, người bà tám nha.”

Lôi Khắc Tư dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Thiếu gia, tôi chỉ trình bày sự thật một chút thôi.”

Lo cho Lục Cẩn Ngôn hiện tại chỉ có một mình trong cửa hàng, lượng công việc nhiều, Phạm Gia Hoa thử xin với Lãnh Tinh Hồn, trong thời gian cậu ta dưỡng thương tại đây, nhờ Ô Mễ đến giúp ở Cookie's, còn cậu cũng sẽ tận lực tiếp nhận công việc của Ô Mễ ở bệnh viện sủng vật. Lãnh Tinh Hồn bàn bạc với Ô Mễ một chút, rồi đồng ý.

Ô Mễ mặc đồng phục Cookie's, đến làm việc ở tiệm bánh. Nhân viên phục vụ tuần tú dễ thương mới đến tiệm thu hút không ít khách hàng, đơn đặt hàng cũng tăng lên, mà nữ hài tử đến tiệm mua này nọ cũng đông hơn. Lục Cẩn Ngôn đem chuyện này kể cho Phạm Gia Hoa nghe, Phạm Gia Hoa cao hứng vì sinh ý trong tiệm tốt, đồng thời lại ón niệm cậu không thể bồi bên cạnh Lục Cẩn Ngôn.

“Chờ chân của tôi sẽ lập tức trở về làm việc.”

Lục Cẩn Ngôn vội nói: “Không nôn nóng, không gấp gáp, phải dưỡng thương thật tốt.”

Nói thì nói như vậy, khoảng thời gian Phạm Gia Hoa ở lại bệnh viện sủng vật, Lục Cẩn Ngôn rất nhớ cậu, luôn tưởng niệm những ngày bên nhau của hai người.

Chỉ chớp mắt, hai tháng trôi qua, vết thương ở chân của Phạm Gia Hoa đã lành hơn phân nửa, bởi mỗi ngày đều uống canh bổ xương, cậu tựa hồ cũng mập hơn một chút so với trước kia, điều này làm tiểu thổ lang hơi chú ý, gào thét phải rèn luyện thân thể hơn nữa. Kỳ thật, Phạm Gia Hoa lo lắng đáng người bị thay đổi sẽ làm Lục Cẩn Ngôn không thích. Lục Cẩn Ngôn biết nên vội khuyên cậu, không thể cậu vận động, mà khi Lãnh Tinh Hồn nói với Lục Cẩn Ngôn chân của Phạm Gia Hoa đã sắp lành, hiện tại cần tăng cường rèn luyện, là thời điểm cần phục hồi, cuộc sống của Lục Cẩn Ngôn liên tăng thêm một hạng mục – mỗi ngày sau khi đóng cửa tiệm bánh, chạy tới bệnh viện sủng vật, dẫn Phạm Gia Hoa ra ngoài tản bộ.

Vì vậy mỗi buổi hoàng hôn, gần bệnh viện sủng vật, nơi con đường nhỏ đều có thể nhìn được Lục Cẩn Ngôn đỡ lấy Phạm Gia Hoa, thân ảnh hai người cùng hòa vào nhau. Lo rằng bây giờ đi bộ quá nhiều sẽ hại đến chân, Lục Cẩn Ngôn nghiêm khắc khống chế lượng vận động của Phạm Gia Hoa, tính toán khoảng cách tản bộ.

“Không sao, đại thúc, thật sự, chú xem thân thể tôi hiện tại rất tốt.” Phạm Gia Hoa nói xong vẫy vẫy cánh tay.

“Bây giờ cậu đang trong giai đoạn dưỡng thương, giai đoạn dưỡng thương.” Lục Cẩn Ngôn khẽ liếc mắt trách cứ Phạm Gia Hoa một cái, người kia lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Tân bộ đến khi đèn đường sáng lên, Lục Cẩm Ngôn dẫn Phạm Gia Hoa trở về. Trong khu yên tĩnh này, người qua lại không nhiều lắm, đèn đường chiếu xuống hai bóng sáng cùng sóng vai.

Phạm Gia Hoa đuổi người, thả lỏng gân cốt, sau đó cảm thán: “Thật muốn quay về tiệm bánh.”

“Chờ cậu lành hẳn là có thể về nhà.”

Nhà. Một chữ Lục Cẩm Ngôn nói ra làm lỗ tai Phạm Gia Hoa trong nháy mắt dựng đứng lên, có cảm giác tâm hoa nộ phóng. Nhà. Nhà, ngôi nhà có đại thúc.

Lời vừa ra khỏi miệng Lục Cẩm Ngôn liền nhận ra, thậm chí thấy lỗi lời, anh nửa cúi người tiếp tục bước. Trong lòng Phạm Gia Hoa đắc ý nhào qua, vươn tay kéo lấy tay Lục Cẩm Ngôn. Muốn tránh đi, lại như thế nào cũng vô pháp thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy tay mình, Lục Cẩm Ngôn tùy ý để Phạm Gia Hoa nắm tay, cùng cậu đi trên đường.

Trong lòng, không biết từ khi nào có hạt giống, lúc này nở bùng một đóa hoa xinh đẹp. Trong lòng hai người đều hiểu rõ, tuy rằng chưa từng chính thức thổ lộ với nhau, nhưng cảm tình giữa bọn họ đã đến lúc chín muồi.

“Đại thúc...” Phạm Gia Hoa nhẹ giọng nói.

“Àn?”

“Tôi biết chú nghĩ gì.” Phạm Gia Hoa mỉm cười, cùng Lục Cẩm Ngôn mười ngón giao nhau, gắt gao giữ chặt.

“Àn.”

“Tôi nhất định ở lại, cũng nhất định sẽ ở lại bên cạnh chú, tôi cam đoan.” Phạm Gia Hoa hứa hẹn.

Một lát sau, Phạm Gia Hoa nghe thấy Lục Cẩm Ngôn nhẹ giọng trả lời: “Àn.”

“Đại thúc, tôi rất thích chú!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-ky-oc>